

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA ŠPORT

DIPLOMSKO DELO

NEJC ŽNIDARČIČ

Ljubljana, 2016

RAZVOJ KAJAK SPUSTA 1991-2015

DIPLOMSKO DELO

MENTOR:

doc. dr. Tomaž Pavlin, univ. dipl. zg. in soc.

RECENZENT:

doc. dr. Blaž Jereb, prof. šp. vzgoje

KONZULTANT:

prof. dr. Stojan Burnik, prof. šp. vzg.

Avtor dela
NEJC ŽNIDARČIČ

Ljubljana, 2016

KLJUČNE BESEDE: kajak, kanu, dosežki, svetovno prvenstvo, rezultati.

RAZVOJ SPUSTA 1991-2015

Nejc Žnidarčič

Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport, 2016

Specialna športna vzgoja

Število strani: 65, število virov: 15 in 18 osebnih komunikacij, število tabel: 107, število grafov: 5

IZVLEČEK:

Kajak spust ima v Slovenji dolgo in uspešno tradicijo, ki se je začela že s prvim svetovnim prvenstvom leta 1959 v francoskem Treignacu, kjer smo po zaslugi Pavla Boneta osvojili bronasto medaljo. Slovenci so bili v posamičnih kategorijah zelo uspešni v 80. letih 20. stoletja, ponovni rezultatski vzpon pa je sledil po letu 2008, ko je Lovro Leban zmagal na svetovnem prvenstvu. Nato so do leta 2015 Slovenci na vsakem svetovnem prvenstvu osvojili vsaj eno medaljo.

V diplomski nalogi smo analizirali rezultate slovenskih tekmovalcev na svetovnih prvenstvih med letoma 1991 in 2015. Opisali smo, kako so potekala svetovna prvenstva in katere so bile značilnosti prizorišča. Tekmovalci so nam podali njihove poglede na določeno tekmo in opisali, kako so doživljali tekmovanje. Opisali smo tudi stanje spusta v letu 1991 in ga primerjali s stanjem v letu 2015 ter ugotovili, kaj se je v tem obdobju spremenilo.

Uporabili smo zgodovinsko metodo in uporabljali relevantne literarne vire, primarne in sekundarne vire ter ustne vire z intervjuji tekmovalcev in trenerjev.

Ugotovili smo, da so rezultati med leti zelo nihali. V 90-ih so bili zelo uspešni kanuisti, kajakaši pa bistveno manj. Slika se začne po letu 2008 obračati v prid kajakašem, ko začnejo osvajati medalje na vsakem svetovnem prvenstvu, kanuisti pa niso več tako uspešni. To gre verjetno pripisati tradiciji veslanja kanuja v 80-ih in 90-ih, ko so najboljši tekmovalci veslali kanu. Novejše generacije so začele veslati kajak in so z znanjem trenerjev, domačih in tujega, v zadnjih letih postale svetovna velesila. Oprema se od leta 1991 do leta 2015 ni dosti spremenila, različna je le zaradi novejših materialov.

KEY WORDS: kayak, canoe, achievements, World Championship, results.

THE DEVELOPMENT OF DOWNRIVER KAYAKING 1991-2015

ABSTRACT

In Slovenia, kayaking has a long and successful tradition, which has started with the first World Championship in 1959 in Treignac, France, where Pavel Bone won the bronze medal. In the eighties, the Slovenes were very successful in individual categories. We witnessed another ascent after 2008, when Lovro Leban won the World Championship. From then on until 2015, the Slovenes won at least one medal on every World Championship.

This thesis analyses the results of the Slovenian team in the World Championships between 1991 and 2015. It also describes the course of the Worlds Championships and the characteristics of the competitive scene. Competitors gave us their views on a particular world championships race and explained how they experienced it. We described and compared kayaking in 1991 to the one in 2015 and tried to determine the changes that occurred.

We used historical method and relevant literary sources, both primary and secondary, and oral sources through the interviews of athletes and coaches.

We found out that the results fluctuated greatly from year to year. Canoeists were very successful in the nineties, whereas kayakers were significantly less successful at the time. After the year 2008, things started to change. Kayakers began winning medals in each World Championship, canoeists, on the other hand, were not that successful anymore. This is due to the tradition of canoeing in the eighties and nineties, when the best riders were on scene. The new generations started kayaking and with the knowledge of Slovenian and foreign coaches have become a global superpower in recent years. In the years from 1991 to 2015 equipment did not change much, the only difference is in new materials.

KAZALO VSEBINE

1	UVOD	7
2	METODE DELA	8
3	RAZPRAVA	9
3.1	ZGODOVINA KAJAKAŠTVA V SVETU	9
3.2	RAZVOJ TEKMOVALNEGA SPUSTA V SVETU	9
3.3	RAZVOJ TEKMOVALNEGA SPUSTA PRI NAS	10
3.4	SPREMLJANJE MEDIJEV IN STANJE 1991	12
3.5	PREDSTAVITEV SVETOVNIH PRVENSTEV 1991–2015	13
3.5.1	Svetovno prvenstvo Bovec	13
3.5.2	Svetovno prvenstvo Mezzana	16
3.5.3	Svetovno prvenstvo Bala	19
3.5.4	Svetovno prvenstvo Landek	22
3.5.5	Svetovno prvenstvo Garmisch-Partenkirchen	25
3.5.6	Svetovno prvenstvo Treignac	27
3.5.7	Svetovno prvenstvo Val Sesia	30
3.5.8	Svetovno prvenstvo Garmisch-Partenkirchen	32
3.5.9	Svetovno prvenstvo Karlovy Vary	35
3.5.10	Svetovno prvenstvo Ivrea	37
3.5.11	Svetovno prvenstvo Sort	40
3.5.12	Svetovno prvenstvo Augsburg	44
3.5.13	Svetovno prvenstvo Bourg Saint Maurice	46
3.5.14	Svetovno prvenstvo Solkan	48
3.5.15	Svetovno prvenstvo Valtellina	50
3.5.16	Svetovno prvenstvo Dunaj	54
3.6	GRAFIČNI PRIKAZ REZULTATOV MED LETOMA 1991 IN 2015	56
4	ZAKLJUČEK	61
5	VIRI	66

1 UVOD

Disciplina spust ima v Sloveniji dolgo tradicijo, saj so bili Slovenci eni izmed pionirjev te discipline v svetu. Že na prvem svetovnem prvenstvu, ki je potekalo v Treignacu leta 1959, so Slovenci po zaslugi Pavla Boneta osvojili bronasto medaljo, na najvišji stopnički je stal še en Slovenec Toni Prijon, ki pa je tekmoval pod nemško zastavo, saj je tja pobegnil po drugi svetovni vojni. V šestdesetih in sedemdesetih letih prejšnjega stoletja Slovenci v svetovni eliti niso nanizali vidnejših rezultatov. Trend se začne spreminjati konec sedemdesetih let, ko so kanuisti iz Kajak kanu kluba Ljubljana s Srečkom Masletom na čelu začeli osvajati medalje na največjih tekmovanjih.

Osemdeseta leta so bila zlata leta za slovenski spust, saj je Srečko Masle na svetovnem prvenstvu leta 1983 osvojil bronasto medaljo, leta 1985 pa srebrno medaljo. Skupaj z Andrejem Grobišo pa sta v kategoriji kanu dvosed osvojila srebrno medaljo leta 1987 v francoskem Bourg Saint Mauriceu. Leto 1989, ko je bilo prvenstvo na reki Savege v Združenih državah Amerike, je v zgodovino slovenskega spusta vpisano z zlatimi črkami, saj je dvojec Grobiša-Masle osvojil zlato medaljo, prav tako tudi kanuist Andrej Jelenc (Havier, 2016).

V začetku devetdesetih let so bili Slovenci še vedno zelo uspešni, še posebej v kategoriji kanu, kjer so posegli po medaljah leta 1991 in 1993.

Po letu 1993 je sledil rahel rezultatski upad, saj Slovenci vse do leta 2008 niso osvojili posamične medalje. Tega leta sta bila uspešna Lovro Leban, ki je zmagal v kategoriji kajakašev, in Jošt Zakrajšek, ki je bil drugi v kategoriji kanuistov. Zanimivo je dejstvo, da so od leta 2008 do leta 2015 Slovenci z vsakega svetovnega prvenstva prišli domov z vsaj eno kolajno.

V tej diplomski nalogi se bomo posvetili razvoju spusta med letoma 1991 in 2015 in predstavili vsako svetovno prvenstvo posebej; kje je potekalo, kakšne so bile značilnosti prizorišča, rezultate slovenskih tekmovalcev ter osebne pripovedi tekmovalcev in njihove anekdote s posameznega prvenstva.

V zaključnem delu bomo grafično prikazali rezultatska nihanja med letoma 1991 in 2015 ter poizkusili analizirati, zakaj je prišlo do takšnih rezultatskih nihanj. Glavni cilj diplomskega dela bo torej ta, da bo preteklost slovenskega spusta nekje zapisana.

2 METODE DELA

Pri pisanju diplomskega dela je uporabljena zgodovinska metoda, uporabljali smo relevantne literarne vire, primarne in sekundarne vire ter ustne vire z intervjuji tekmovalcev in trenerjev.

Za popis zgodovine spusta do leta 1996 smo uporabljali ustne vire tekmovalcev in citirali članke iz časopisa Delo avtorja Eduarda Brozoviča. Po tem letu pa ustne vire tekmovalcev, trenerjev ter osebna pričevanja in spomine avtorja tega diplomskega dela, ki je bil od leta 2002 udeleženec vseh svetovnih prvenstev kot tekmovalec.

3 RAZPRAVA

3.1 Zgodovina kajakaštva v svetu

V prvih začetkih veslanje tako v kajaku kot kanuju ni bilo namenjeno športu in zabavi, ampak je bilo pripomoček za preživetje na območjih z veliko vode. Kajak se je kot šport začel razvijati šele sredi 19. stoletja. V Sloveniji pa šele v začetku 20. stoletja. Šport je pač iznajdba industrijske družbe. Nuja srednjega delavskega razreda po zdravju je narekovala ukvarjanje s športom in rekreacijo. Spremembe v industrijski družbi ter vedno večje socialne pravice pa so delavskemu razredu dale potrebni prosti čas za ukvarjanje s športom (Marušič, 2000).

Pri kajakaštvu ločimo dve vrsti čolnov: kajak in kanu. Kajak so zasnovali Eskimi, ki so ga uporabljali za transport in predvsem za lov. Izdelan je bil iz lesa in prevlečen s kitovo kožo. Za veslanje so uporabljali vesla z dvema listoma. Kanu pa izvira iz Severne Amerike in so ga prvi uporabljali Indijanci. Zgrajen je bil iz lesenega ogrodja ter prevlečen z živalsko kožo. Premec in krma sta bila vzdignjena, vmes pa je bila odprtina, kjer se je veslalo. Za veslanje so uporabljali vesla z enim listom. Razlika med kajakom in kanujem je v tem, da se v kajaku sedi, v kanuju pa kleči.

Prvi kajak novejši dobe je izdelal Škot John MacGregor, imenoval ga je Rob Roy. Izdelan je bil iz hrastovine in cedrovine. Leta 1865 je John MacGregor preveslal več evropskih rek (Ren, Donava, Sena ...) in o tem napisal knjigo »A Thousand Miles in the Rob Roy Canoe« in s tem spodbudil ogromno zanimanje za kajak. Po njegovi zaslugi je bil leta 1866 v Londonu ustanovljen prvi kajakaški klub Canoe Royal Club (John MacGregor sportsman, 2016).

Naslednji mejnik pri izdelavi kajakov je leta 1905 naredil Nmec Alfred Heurich. Izdelal je kajak iz vzdolžnih letev in prečnih reber ter jih prekril z impregnirano tkanino. Čoln se je imenoval »Faltboot« in je bil prvi zložljivi kajak. Bil je zelo popularen, saj je omogočal lažje transportiranje čolna, njegova pomanjkljivost pa je bila, da je tkanina s časom začela puščati vodo.

Zložljive kajake so v petdesetih letih 20. stoletja zamenjali plastični čolni, ki so narejeni iz enega kosa in so mnogo bolj trpežni. Tovrstni čolni so bili uporabljeni na svetovnem prvenstvu v Tacnu leta 1955 (Marušič, 2006).

Današnji kajaki so zgrajeni iz epoksi smole ter ogljikovih in kevlarških vlaken, zaradi katerih so kajaki zelo lahki in trpežni. So standardiziranih mer in oblike, ki jih predpisujejo pravila ICF (International Canoe Federation).

3.2 Razvoj tekmovalnega spusta v svetu

Človek je vedno rad raziskoval in osvajal nove teritorije, tako so se prvi pogumneži vpisali v zgodovino, ker so preveslali določene reke in odseke rek. Nekateri pa so imeli željo po merjenju znanja in fizične pripravljenosti, to pa je vodilo v prva organizirana tekmovanja. Spust je najpreprostejša oblika tekmovanja, saj je cilj najhitreje priveslati od točke A do točke B samo z uporabo lastne moči ter brez zunanje pomoči. Tako so bila verjetno tudi prva tekmovanja nekakšna oblika današnjega spusta. Pravila so se sicer v podrobnostih spreminjala, a cilj in logika tekmovanja sta ostala enaka.

Verjetno sta prav dolžina proge in prenos podatkov onemogočala resno športno udejstvovanje in poštena tekmovanja v tistem času. Prva tekmovanja so bila na daljših odsekih in s skupinskim štartom, štarter, ki je moral biti ob enem tudi ciljni sodnik in časomerilec, pa je imel veliko težavo priti s štarta na cilj pred tekmovalci (Marušič, 2006).

Prva dokumentirana mednarodna tekma leta 1920 je potekala prav na način, ki mu danes rečemo klasični spust. Leto pozneje (1921) so prvo spust tekmovanje organizirali v Nemčiji na reki Isar (Endicott, 2016).

3.3 Razvoj tekmovalnega spusta pri nas

Leta 1931 je bil ustanovljen prvi slovenski kajakaški klub Kajak klub Ljubljana. To dokazuje, da je bilo že takrat veliko ljubitejev kajakaštva, ki so radi raziskovali reke in jezera in se zato tudi združili v klub in tako lažje izmenjevali izkušnje, raziskovali reke in tudi tekmovali med sabo (Marušič, 2006).

Prvo tekmovanje nam bo verjetno ostalo skrito, a vemo, da so naši tekmovalci hodili na prva tekmovanja v Zagreb. Prvo nam znano tekmovanje pri nas pa je prvenstvo Kraljevine Jugoslavije v kajaku na divjih vodah in prav to tekmo lahko štejemo tudi za prvo spust tekmovanje na območju Slovenije. V nedeljo, 16. julija 1933, je prvo državno prvenstvo v kajaku na divjih vodah organiziral Kajak klub Ljubljana (Marušič, 2006).

Prvenstvo je bila tudi velika mednarodna tekma, ki so se je udeležili tudi kajakaši iz Zagreba in Avstrije. Zanimiva in težka proga je bila med železniško postajo v Savi pri Litiji, kjer je bil štart, in Hrastnikom, kjer je bil cilj. Uradni časomerilec tekmovanja se je po štartu usedel na vlak ter se z njim odpeljal do Hrastnika na cilj, kjer je pričakal kajakaše in tako izmeril čas. Pokrovitelj prvenstva je bil takratni ban dr. Drago Marušič. Ob progi se je zbralo 5000 ljudi, kar je bilo za tiste čase ogromno. Hkrati pa tudi značilno, saj so bile takšne mednarodne tekme, kjer se je izkazala predvsem spretnost tekmovalcev proti naravi, v tistih časih dobro obiskane. Slovenske železnice so v tistih treh dneh, ko je potekalo državno prvenstvo, podarile 50 odstotkov popusta vsem kajakašem pri vožnji z vlakom (Marušič, 2006).

Z 19 km dolgo progo je takrat najhitreje opravil Avstrijec Bretenlohner. Tudi člani Kajak kluba Ljubljana so se izvrstno odrezali. Kolb je zasedel drugo mesto, Frayer tretje, oba v disciplini kajak enosed. V kajaku dvosedu je drugo mesto zasedla posadka Tinta-Istenič. Kot zanimivost naj povemo, da je čoln, ki je veslal pri Prusniku po desni strani Save, kjer je reka manj divja, in ne po levi strani, kjer je reka bolj divja in nevarnejša, prejel 5 minut kazenskega prebitka (Marušič, 2006).

Prvenstvo se je ponovilo leta 1935 na isti progi. Prvič je v Sloveniji ostal tudi naslov državnega prvaka. Tega je osvojila posadka Tinta-Mahnič v kajaku dvosedu iz Kajak kluba Ljubljana. V enojcu je izvrstno drugo mesto v mednarodni konkurenci zasedel Deutschmann iz istega kluba (Marušič, 2006).

Velik zastoj je kajakaški šport doživel z drugo svetovno vojno. Ta je za dobrih 10 let prekinila mednarodna tekmovanja v kajaku, z njim pa tudi ustavila razvoj kajakaškega športa. Šele leta

1949 je potekalo prvo svetovno prvenstvo po drugi svetovni vojni, in sicer v slalomu (Havier, 2013).

Obvladovanje veččin in tehnik so kajakaši dokazovali na krajši progi z vratci, saj so s tem tekmovalcu točno določili pot veslanja. Sklepamo lahko, da je bila težava prenosa podatkov o tekmovalcu med štartom in ciljem verjetno razlog, da so prvo svetovno prvenstvo v klasičnem spustu organizirali šele 10 let kasneje (1959) v francoskem Treignacu. Tekmovalci pa tudi reprezentance so bili isti kot za slalom, saj so bila tekmovanja organizirana skupaj in tako so isti tekmovalci nastopali tako v slalomu kakor v spustu. Tudi tekmovali so v istih čolnih, sestavljivih iz lesenih letvic in oblečenih v nepremočljivo platno, imenovanih Faltboot ali F-1. Kanuji so bili leseni in enaki današnjim turističnim »indijanskim« kanujem (Marušič, 2006).

Prvo svetovno prvenstvo pa je prineslo tudi prvi slovenski uspeh v kajak spustu. Dva Solkanca sta si delila vrh, saj je Solkanec Toni Prijon, ki je le pet let prej prebegnil v Nemčijo, zmagal kot reprezentant Nemčije. Drugo mesto je osvojil njegov sokrajan in mladostni prijatelj Pavel Bone, ki je nastopal za reprezentanco Jugoslavije.

Pavel Bone je odlično tekmoval v spustu tudi na naslednjem svetovnem prvenstvu leta 1961 v Dresden–Heinsbergu, kjer je osvojil odlično tretje mesto. Albin Špacal je bil enajsti. Na to prizorišče je vezana tudi anekdota, ko je Pavel Bone že pred tekmovanjem pokupil ves šampanjec v vseh okoliških trgovinah. Kasnejši zmagovalec ga je tako moral priti prositi za steklenico penine, ki jo je imela le jugoslovanska reprezentanca. To je bil morda izraz prepričanosti v uspeh Pavla Boneta, morda pa tudi njegov hudomušni karakter (Marušič, 2006).

Nekaj neslavnih dogodkov je zaznamovalo padec kvalitete v spustu pri nas. Leta 1967 so recimo ekipo kanuistov poslali celo domov pred tekmovanjem, saj ni bila sposobna prevoziti proge na prvenstvu v Špindlerovem Mlynu. Ta proga je bila za takratne čase posebnost, ne le po svoji težavnosti, ampak tudi po dolžini, saj je bila dolga le 10 minut, medtem ko so bili ostali spusti štirikrat daljši. To je tudi predstavljalo mejnik, saj so bili po tem svetovnem prvenstvu spusti vse krajši. Razvoj čolnov je bil v teh letih skokovit. Leseni s platnom prevlečeni čolni so do leta 1965 dokončno odšli v pozabo in se jih v tekmovalnem kajakaštvu ni več uporabljalo. Pomemben del razvoja plastičnih čolnov pa je bil tudi v rokah Slovencev. Natan Bernot je kot eden prvih prepoznal pomen trdih plastičnih čolnov ter jih zasnoval in tehnološko dodelal postopek izdelave. Toni Prijon in Pavel Bone, ki se je kasneje prav tako preselil v Nemčijo, sta izdelovala vrhunske tekmovalne čolne, ki jih je uporabljala večina reprezentanc. Z razvojem plastičnih trdih čolnov so se čolni počasi začeli tudi specializirati in se razvijati v posebne čolne za slalom in posebne čolne za spust, ki so od sredine 60-ih let prejšnjega stoletja šli vsak v svojo smer. Slalomske čolne so dobivali obliko, ki je bila okretnjša na vodi, spust čolne pa so se začeli približevati hitrejšim mirnovodaškim čolnom (Marušič, 2006).

Veliko spremembo in dopolnitev je predstavljal prvi tuji trener v Sloveniji, František Valik, ki je med letoma 1978 in 1981 vodil slovensko spust ekipo v Kajak kanu klubu Ljubljana. Kot se mu lahko očita neznanje pri načrtovanju forme za nastope, je naredil veliko na področju fizične priprave tekmovalcev.

Dvig kvalitete treningov je bil opazen in tekmovalce z divjih vod so vse bolj vabili tudi na mirne vode in obratno. Leta 1980 so tako poskušali z mešanjem kanuistov v kategoriji C-2. Matija Ljubek, olimpijski šampion s Hrvaške, in Srečko Masle sta se resno pripravljala za nastop na svetovnem prvenstvu v Bali 1981, a je bila divja voda prevelik izziv za mirnovodaše, s čimer so načrti padli v vodo. Leta 1981 je spust ekipo prevzel trener Aleks Leo Vest. Leta 1983 so naši kanuisti na svetovnem prvenstvu v Meranu po dolgih letih spet posegli po najvišjih mestih. Tretje mesto Srečka Masleta in drugo mesto moštva Jelenc, Pintar, Masle je bila krona dolgoletnih priprav in uporabe modernih pristopov v pripravah na tekmovanja. To leto lahko tudi štejemo za dvig jugoslovanske spust ekipe, ki je na vseh naslednjih svetovnih prvenstvih osvajala medalje in kazala prevlado v kanu spustu do te mere, da so leta 1991 jugoslovanski kanuisti osvojili vsa tri prva mesta v kategoriji kanuistov (S. Masle, osebna komunikacija, januar 2016).

3.4 Spremljanje medijev in stanje 1991

Uspehom spustašev so sledili tudi mediji. Ti so redno poročali z vseh večjih tekmovanj. Po letu 1983 pa so se tudi udeleževali vseh pomembnejših tekmovanj in z njih neposredno poročali. To je močno dvignilo prepoznavnost spusta v Sloveniji, ki je bil od sredine osemdesetih let verjetno najpopularnejši individualni poletni šport. Redno poročanje dnevnih časopisov kot tudi radia in televizije je šport dvignilo na nov višji nivo.

Center divjevodaškega športa v takratni Jugoslaviji je bila Slovenija. Razvoju tega športa v Sloveniji so sledili le še v Zagrebu. Tekmovalci iz Slovenije in iz dveh zagrebških klubov pa so tudi sestavljali celotno reprezentanco na divjih vodah v osemdesetih letih prejšnjega stoletja.

Vse to je vodilo k največji manifestaciji kajakaškega športa pri nas, svetovnemu prvenstvu leta 1991, na katerem je slalom gostil Tacen, spust pa je potekal na reki Soči.

Žal je čas prvenstva sovpadal z osamosvojitvijo Slovenije in veliko reprezentanc si je prvenstvo zapomnilo tudi po iskanju mejnih prehodov, kjer so lahko zapustili Slovenijo po končanih tekmovanjih (S. Masle, osebna komunikacija, januar 2016).

Slovenija se je s politično osamosvojitvijo osamosvojila tudi na področju športa. Kajakaši pa so razpad države pričakali pripravljeni in na zavidljivo visokem nivoju. V svetovni špici smo imeli tekmovalce v več kategorijah in v obeh divjevodaških disciplinah. Že leta 1992 smo nastopali za slovensko reprezentanco, ki se ni veliko razlikovala od reprezentance Jugoslavije. Isti tekmovalci in isti trenerski kader je uspešno vodil in razvijal šport dalje. Zastoja ni bilo čutiti.

3.5 PREDSTAVITEV SVETOVNIH PRVENSTEV 1991–2015

3.5.1 Svetovno prvenstvo Bovec

LETO: 1991

KRAJ: Bovec (Slovenija)

REKA: Soča

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jernej Abramič, Kemal Arnautovič, Medved Gorazd, Borut Tuma

K1 ženske: Lučka Cankar, Živa Cankar

C1 moški: Joško Kancler, Andrej Jelenc, Tomislav Crknovič, Simon Hočevar

C2 moški: Andrej Grobiša-Srečko Masle, Matej Hočevar-Željko Petrič, Branimir Rubido-Dubravko Lilek

Opis reke: Proga na reki Soči velja za eno najlepših, a tudi eno najtežjih rek, na katerih se tekmuje v spustu. Vodostaj reke je bil visok, kar je progo naredilo še težjo. V prvem delu proge je reka dokaj mirna brez prezahtevnih delov, potem pa postopoma postaja bolj zahtevna in nevarna. Na progi je veliko kamnov, med katerimi je treba vijugati, da se lahko vesla po najhitrejši liniji. Najzahtevnejši je zadnji del proge, ki je kar 5. težavnostne stopnje. Proga je bila za najhitrejše kajakaše dolga dobrih 15 minut.

Tabela 1

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 1991

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Gickler Markus	15:39,87	NEM
2.	Masson Yves	15:41,37	FRA
3.	Kilian Rolf	15:53,12	NEM
11.	Jernej Abramič	16:11,24	JUG
25.	Arnautovič Kemal	16:21,45	JUG
30.	Medved Gorazd	16:28,60	JUG
36.	Tuma Borut	16:37,52	JUG

K1 ŽENSKKE KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Wahl Karin	16:51,08	NEM
2.	Goetschy Sabine	16:56,28	FRA
3.	Profanter Uschi	16:56,87	AUT
13.	Živa Cankar	17:43,53	JUG
21.	Lučka Cankar	18:27,02	JUG

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Crnkovič Tomislav	17:43,29	JUG
2.	Kancler Joško	17:49,22	JUG
3.	Andrej Jelenc	17:51,65	JUG
18.	Hočevar Simon	18:23,36	JUG

C2 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALCA	ČAS	DRŽAVA
1.	Archaumbalt -Carlin	17:00,17	FRA
2.	Grobiša-Masle	17:02,63	JUG
3.	Simon-Eich	17:05,00	NEM
14.	Hočevar-Petrič	17:56,36	JUG
15.	Rubido-Lilek	18:03,57	JUG

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Previde, Melazzi, Ceccato	16:08,43	ITA
2.	Gickler, Kilian, Druschke	16:10,42	NEM
3.	Masson, Graille, Boyer	16:19,21	FRA
8.	Tuma, Arnautovič, Abramič	16:41,70	JUG

C1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Kancler, Jelenc, Crnkovič	18:16,68	JUG
2.	Bataille, Halko, Kremer	18:22,89	FRA
3.	Scheinder, Bittel, Schwarz	18:27,92	NEM

C2 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Simon-Eich, Dajek-Knittel, Kennel-Muller	17:30,28	GER
2.	Archaumbault-Carlin, Alaphilippe-Puyfoul, Baechler- Francois	17:31,95	FRA
3.	Herman-Chlouba, Kmecko- Stastny, Bubeniček-Smolka	17:49,56	TCH
4.	Masle-Grobiša, Hočevar-Petrič, Herceg-Martinis	18:05,06	JUG

Vir: Havier, 2016

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, C2 – kanu dvosed, klasika – klasičen spust

Prvenstvo v Bovcu je potekalo sredi meseca junija leta 1991 in tekmovalo se je še pod jugoslovansko zastavo. V reprezentanci je bilo največ Slovencev (11), štirje Hrvati ter en Bosanec. Najbolje so se odrezali kanuisti, saj so se uvrstili na prva tri mesta. Najhitrejši je bil Hrvat Tomislav Crnkovič, sledila sta mu Joško Kancler ter Andrej Jelenc. Crnkovič je kar malo presenetil s prvim mestom, saj kot dvajsetletnik in novinec v reprezentanci ni spadal med favorite. Glavni favorit za zmago je bil Andrej Jelenc, ki je branil zlato medaljo s prejšnjega svetovnega prvenstva, a mu to ni uspelo, saj je na progi naredil preveč napak in

končal na tretjem mestu. Joško Kancler je z drugim mestom dosegel svoj maksimum in bil z rezultatom zelo zadovoljen, saj mu je bila proga na Soči pisana na kožo. Omeniti je treba še tretjega Slovenca, mladega sedemnajstletnika Simona Hočevarja, ki se je uvrstil na odlično 18. mesto. Za Simona je bilo to prvo člansko svetovno prvenstvo (S. Masle, osebna komunikacija, februar 2016).

Med kajakaši se Slovenci niso vmešali v boj za medalje, saj je bil naš najboljši Jernej Abramič na 11. mestu. Abramič je bil specialist za slalom in zato ni spadal med favorite v spustu, a se je vseeno uvrstil na visoko 11. mesto, kar je bila do takrat druga najboljša slovenska uvrstitev med kajakaši, najboljšo je še vedno držal Pavel Bone, torej drugo mesto iz leta 1959 v Franciji (Dekleva, 1991).

V kategoriji kanu dvosed sta dvojec Grobiša-Masle branila zlato medaljo, ki sta jo priveslala leta 1989 na reki Savage v ZDA. Francoski dvojec Archaumblat-Carlin je bil ves čas tekme v ospredju, le v spodnjem tehničnem delu sta se jima Slovenca približala, a sta jima za osvojitev zlate medalje žal zmanjkali dve sekundi. Kljub drugemu mestu naš dvojec ni bil preveč razočaran, Masle je po prvenstvu končal svojo bogato športno kariero, Grobiša pa je začel tekmovati v kajaku. Med ženskimi predstavnicami sta nastopili sestre Cankar, hitrejša je bila starejša Živa, ki je bila na 13. Lučka Cankar, ki je prvič nastopila na svetovnem prvenstvu, je končala na 21. mestu. V moštvenih voznjah je favorizirana ekipa kanuistov prepričljivo zmagala, kajakaši so bili osmi, ter kanuisti dvosedi 4 (S. Masle, osebna komunikacija, februar 2016).

IZJAVA JERNEJA ABRAMIČA:

Če se prav spominjam, je bilo nekje leta 1979, ko sem kot pionir zmagal v slalomu in bil drugi v spustu, na takratnem državnem pionirskem prvenstvu Jugoslavije, ki je bilo v Solkanu. Po tej tekmi sem prvič slišal, da bo klub kandidiral za svetovno prvenstvo (SP) na Soči leta 1985 tako v spustu kot v slalomu. Ne bom pozabil, kako sem si želel, da bi lahko takrat tam tudi sam tekmoval. Žal ta kandidatura ni uspela in tudi nekaj naslednjih ne. Tako je bilo do leta 1988, ko je bila kandidatura končno uspešna in je klub dobil SP v spustu, ki naj bi bilo leta 1991 na Soči, slalom je dobil Tacen.

Kljub temu, da sem vsa ta leta do SP na Soči posvetil predvsem treningu slaloma in sem kot slalomaš tudi dosegal vrhunske rezultate, je ves ta čas v meni tlela želja po nastopu na SP v spustu na Soči. Zato sem spust tudi redno vključeval v proces treninga. Vsako leto sem se redno udeleževal vseh tekem v spustu na državni ravni, bil sem tudi član reprezentance v spustu. Zamudil nisem nobene tekme, ki je bila organizirana na progi, kjer naj bi bilo SP (Srpenica–Trnovo). Lahko rečem, da sem v dvanajstih letih pred SP na Soči opravil nešteto voženj tako v spust kot v slalom čolnu. To progo sem zares dobro poznal in znal vodo tudi dobro izkoristiti, saj sem bil v zadnjih letih pred SP tu skoraj nepremagljiv. Še posebej mi je motivacijo dvignil dober rezultat na tekmi svetovnega pokala leta 1989 na Soči, kjer sem bil drugi. V naslednjih dveh letih do SP je tudi trening spusta dobil vidnejšo vlogo v mojem procesu treninga. Posebej v pripravljalnem obdobju sem veliko pozornosti posvetil tako fizični kot tehnični pripravi za spust. Tu mislim predvsem na veliko število voženj na progi za SP. Mislim, da je name zelo dobro vplivala kombinacija spust in slalom treninga. V pripravljalnem obdobju sem z veliko količino vzdržljivostnega treninga v spust čolnu lahko ohranjal večjo frekvenco zaveslajev in s tem hitrejšo dinamiko gibanja, ki je za slalom zelo pomembna, a jo je zelo težko ohranjati pri dolgotrajnem treningu vzdržljivosti v slalom čolnu. Kasneje, v tekmovalnem obdobju, ko je bila količina spust treninga manjša, mi je tak trening

koristil za sprostitev od težkih in zelo intenzivnih treningov v slalom čolnu, ki pa so bili po mojem mnenju ključni za moje dobre rezultate tudi v spustu.

Spomladi 1991 so bile izbirne tekme na Soči, zmagal sem in si tako zagotovil mesto v reprezentanci za nastop na SP. Še bolj pomembno je bilo, da sem bil zelo blizu najboljšim nemškim tekmovalcem, ki so tudi imeli izbirne tekme na isti dan na isti progi in so veljali za glavne favorite na SP. To mi je dajalo upanje, da bom lahko končno uresničil svojo dolgoletno željo o vrhunskem rezultatu na domačem SP. Na žalost moje veselje ni trajalo dolgo. Naslednji dan sem pri ogledu nemških izbirnih tekem na tej progi namreč zelo nerodno padel na mokri skali ob vodi in si tako poškodoval ramensko mišico, da sem moral prekiniti treninge za nekaj dni. Naslednji vikend me je čakala še zadnja izbirna tekma v slalomu, ki je nisem hotel izpustiti, saj bi tako izgubil mesto v reprezentanci za slalom, kar je posledično pomenilo, da bi ostal brez nastopa na domačem SP v slalomu, ki je bilo v Tacnu in je tudi že prinašalo vozovnice za nastop na naslednjih olimpijskih igrah, ki so bile leta 1992 v Barceloni. Seveda sem nastopil, se uvrstil tudi v slalom ekipo, a sem si še dodatno poškodoval ramenski sklep. Poškodba je bila tako huda, da sem izgubil tri tedne treninga. Zanimivo, po poškodbi sem imel zelo velike probleme v slalomu. Poškodba mi ni dopuščala določenega giba, pri katerem se mi je pojavila močna bolečina, za razliko pa v spustu skoraj nisem čutil bolečine pri osnovnem zaveslaju. Zato sem v zadnjih dveh mesecih pred SP tudi nekoliko več časa posvetil pripravi na spust tekmo.

Če strnem spomine na to svetovno prvenstvo, moram reči, da sem ga doživel zelo burno in čustveno. Sama vožnja je bila brezhibna, brez napak, odvijala se mi je kot v sanjah, saj sem jo pred tem nešteto krat odpeljal tako vizualno kot v resnici na treningih, nanjo sem čakal dolgih 12 let. Poškodba, ki sem jo staknil dva meseca pred tem, me je prikrajšala za zadnje najkvalitetnejše treninge, ki sem jih moral na žalost izpustiti zaradi bolečine v rami. Tako lahko rečem, da sem v zelo slabi formi odpeljal to tekmo in na koncu vseeno končal kot najboljši domačin na enajstem mestu (J. Abramič, osebna komunikacija, marec 2016).

3.5.2 Svetovno prvenstvo Mezzana

LETO: 1993

KRAJ: Mezzana (Italija)

REKA: Noce

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Andrej Grobiša, Borut Tuma, Medved, Janez Skok

C1 moški: Boštjan Žitnik, Joško Kancler, Simon Hočevar, Joško Kancler, Andrej Jelenc

Opis proge: Reka Noce je dan pred tekmo narasla, saj je močno deževalo, tako da je bila proga za tekmovalce malenkost težja. Na progi je posejanih veliko kamnov, ki pa so bili zaradi motne vode slabo vidni. Proga je bila za najhitrejše dolga približno 13 minut. Težavnost reke je med 3. in 4. stopnjo.

Tabela 2

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 1993

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Markus Gickler	12:58,61	NEM
2.	Robert Pontarollo	13:02,65	ITA
3.	Cesare Mulazzi	13:06,39	ITA
26.	Grobiša Andrej	13:37,38	SLO
28.	Tuma Borut	13:40,66	SLO
31.	Medved Gorazd	13:43,20	SLO
37.	Skok Janez	13:48,58	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Vladi Panato	14:12,63	ITA
2.	Andrej Jelenc	14:21,89	SLO
3.	Christin Jean Luc	14:22,46	FRA
14.	Kancler Joško	14:38,30	SLO
16.	Hočevar Simon	14:47,38	SLO
19.	Boštjan Žitnik	14:54,05	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Masson, Crailete, Graile	13:26,64	FRA
2.	Ceccato, Mulazzi, Pontarollo	13:34,52	ITA
3.	Tordoff, Tordoff, Stamps	13:35,27	VB
7.	Grobiša, Tuma, Medved	13:56,49	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Christin, Bonnardel, Rouvel	14:46,05	FRA
2.	Steinhauser, Schneider, Schwarz	14:58,12	NEM
3.	Kancler, Hočevar, Jelenc	14:58,80	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Andrej Jelenc je bil naš najboljši tekmovalec, saj je v kategoriji C1 zasedel drugo mesto. Pred svetovnim prvenstvom je veljal za enega izmed favoritov, a je bil mladi Italijan Vladi Panato premočan, saj je zmagal za skoraj 10 sekund.

Na brzicah reke Noce ni kazalo, da bo Jelenc prišel do tako zelene medalje. Po dveh tretjinah proge je za več kot 2 sekundi zaostajal za Francozoma Jeanom Lucom Christinom in Jeromom Bonnardelom, vendar je v silovitem finišu nadoknadil izgubljen čas. V zadnji tretjini proge je bil celo hitrejši od tokrat nepremagljivega Italijana Vladija Panata (Brozovič, 1993).

Drugi najboljši Slovenec je bil Joško Kancler na 14. mestu, ki pa z rezultatom nikakor ni bil zadovoljen, saj je pričakoval veliko več. Čeprav je močan dež noč pred tekmo za odtenek

zvišal gladino Nocea, je bil vodostaj reke za njegovo postavo še vedno prenizek. Na cilju se je lahko le nemočno zjokal, medtem ko so ga tolažili trenerji in oče Jože (Brozovič, 1993).

Simon Hočevar je končal na 16., Boštjan Žitnik pa na 19. mestu. Kajakaši so bili manj uspešni, saj je bil najboljši Grobiša na 26. mestu, Tuma na 28., Medved na 31. ter Skok na 37. mestu.

Slovenci so bili spet uspešni na moštvenih vožnjah, saj je ekipa Jelenc, Kancler, Hočevar dosegla odlično 3. mesto, le nekaj stotink oddaljena od srebrne medalje. Kajakaši so bili sedmi.

Andrej Jelenc je po prvenstvu končal svojo športno kariero, v kateri si je priveslal 8 medalj s svetovnih prvenstev, kar ga po številu medalj uvršča ob bok Srečku Masletu (Brozovič, 1993).

IZJAVA ANDREJA JELENCA:

Zame je imelo SP Mezzana poseben pomen, saj sem se že v začetku priprav na SP odločil, da bo to moja zadnja tekma v tekmovalni karieri. Sezono pred tem sem imel skoraj popoln tekmovalni post, saj sem po SP v Bovcu leta 1991 sprejel odločitev, da zaključim kariero, potem pa sem to odločitev spomladi 1992 spremenil in se poleti resno lotil priprav za SP 1993.

Podobno je bilo tudi pred SP 1991 na Soči, ko po SP 1989, na katerem sem postal svetovni prvak, nisem bil povsem prepričan o nadaljevanju kariere. Za sezono 1990 sem treniral samo šest mesecev in še to s polovičnim obsegom v primerjavi s prejšnjimi leti. Tako sem začetek priprav na SP 1991 in tudi na SP 1993 začel s precej nižjega začetnega nivoja kot v letih pred 1989, ko je bil program treninga izvajan načrtovano iz sezone v sezono.

Eden od razlogov, da sem se sploh odločil za priprave na SP 1993, je bilo verjetno razočaranje po SP 1991, ko sem osvojil tretje mesto, drugi manj pomemben razlog pa je bil, da na SP še nisem nastopal za Slovenijo.

Da bom nastopil na SP 1993 sem se odločil po izbirnih tekmah za sezono 1992. V ekipo za sezono 1992 sem se uvrstil brez resnega treninga in nato nastopil le na generalki za SP v Mezzani. Na tej tekmi se mi je takoj po štartu odprla krovica, za zapiranje pa sem porabil kar precej časa. Tekmo sem tako končal na zadnjem mestu. Za šalo sem po tem rezultatu napovedal, da bo na SP 1993 lista rezultatov obrnjena ter da bom jaz z zadnjega mesta prišel na prvega. To je bil dober motiv za priprave na sezono 1993.

Zavedal sem se, da bo Vladi Panato doma, če ne bo naredil kakšne napake, prvi favorit za zmago. Vladi je bil že prej na tekmah izredno hiter, vendar je ponavadi naredil kakšno veliko napako, zaradi katere je na koncu ostal brez dobre uvrstitve. Podobno se je meni dogajalo v letih 1986 in 1987. Značilnost tekme v Mezzani, kot tudi tekem prej v sezoni je bila, da so bili vodostaji izredno nizki. Težji tekmovalci in tisti, ki so jim odgovarjale težje proge so bili tako verjetno malo hendikepirani. V Mezzani je bil uveden nov sistem sestavljanja štartne liste. Prvič so štartno listo sestavljali na osnovi rezultatov na uradnem treningu. Predvsem Marcus Gickler, kasnejši zmagovalec v K1 moški, je izkoristil ta sistem. Govorilo se je, da je ugotovil, da se zaradi pogojev na progi izplača štartati v začetku štartne liste in je zato na uradnem treningu veslal zelo počasi in si s tem priveslal štartno številko povsem na začetku.

Naša reprezentanca je imela za pripravo na tekmo optimalne pogoje. Bivali smo v neposredni bližini cilja. Na tekmo je ekipo prišlo spodbujati tudi precejšnje število navijačev iz Ljubljane

in Solkana, tako da je bilo prijetno tekmovati. Tekmo je na prizorišču spremljalo tudi nekaj novinarjev iz Slovenije.

V reprezentanci se je poznalo, da smo bili nekateri tekmovalci na prvenstvu s ciljem doseganja rezultatov (kanuisti), drugi del ekipe pa je svoj cilj dosegel že z uvrstitvijo v ekipo. Kot se spomnim, je tekmovanje za našo ekipo potekalo precej po predvidevanjih. Osebnost sem se ukvarjal z nekaterimi manjšimi problemi. Na uradnem treningu sem veslal z lečami. Na srednjem delu proge mi je voda, ki mi je z vala pljusnila v oko, premaknila lečo, ki me je kar nekaj časa močno rezala v oko in sem moral kar nekaj časa močno mežikati, da se je vrnila na svoje mesto. Na tekmi sem veslal brez leč, ker si nisem želel podobnih težav. Tekmo sem začel preveč živčno in preveč drobilo z zaveslaji. Pravi ritem sem ujel šele v zadnjem delu. Po analizi vmesnih časov, sem v prvem delu močno zaostajal, zadnji del pa sem preveslal najhitreje.

Nad uvrstitvijo na posamični tekmi je bil zelo razočaran Joško Kancler, ki pa zaradi nizkega vodostaja ni imel večjih možnosti. Moštveno tekmo pa smo s Hočevarjem in Kanclerjem odpeljali zelo dobro, praktično brez napak. Kajakaši že na tekmah pred prvenstvom niso prikazali konkurenčnih nastopov in podobno so nastopali tudi na SP.

Sam sem bil o tem, da bo to moja zadnja tekma, odločen že v začetku priprav na prvenstvo, torej leto prej. Šalil sem se, da ne bom veslal do starosti in bom športno kariero končal prej. Tekma v Mezzani je bila končana 4 dni pred mojim tridesetim rojstnim dnevom. Na cilju sem takoj po tekmi tudi prodal svoj čoln, ki ga je kupil četrto uvrščeni Francoz Bonnardel in z njim nastopal naslednjo tekmovalno sezono. Predvsem novinarji so me zbadali, da se bom verjetno še enkrat premislil, ker naj bi bila proga za naslednje SP v Bali meni pisana na kožo, pa sem jim odgovoril, da je edina možnost za nadaljevanje, če mi za dve leti zagotovijo 100.000 nemških mark. Tako bi se lahko povsem posvetil treningu in mi ne bi bilo treba delati še kot trener v klubu, kar mi je vzelo veliko časa. Ker takrat še ni bilo služb v javni upravi, denarja na drugačen način pa seveda ni bilo mogoče zagotoviti, je bilo jasno, da bo takrat zaključek kariere dokončen (A. Jelenc, osebna komunikacija, januar 2016).

3.5.3 Svetovno prvenstvo Bala

LETO: 1995

KRAJ: Bala (Anglija)

REKA: Tryweryn

TRENER: Robert Halzer

REPREZENTANTI:

K1 moški: Andrej Grobiša, Miran Vereš, Borut Tuma, Dejan Kralj

K1 ženske: Lučka Cankar

C1 moški: Borut Horvat, Simon Hočevar, Primož Sulič, Matej Hočevar

Opis proge: Proga na reki Tryweryn je zelo dolga, saj so najhitrejši kajakaši zanjo potrebovali okoli 21 minut. Reka je rjave barve, tako da je težko opaziti skale v vodi. Prvi del proge je tehnično zahteven in ima veliko valov in podirajočih se valov, nato preide proga v mirnejši del brez valov, ki traja skoraj 15 minut. Zadnji dve minuti proga spet postane divja z dvema težjima odsekoma.

Tabela 3

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 1995

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Markus Gickler	21:00,76	NEM
2.	Roberto Pontarollo	21:01,25	ITA
3.	Thomas Koelmann	21:06,92	NEM
22.	Andrej Grobiša	21:56,05	SLO
23.	Dejan Kralj	21:58,61	SLO
29.	Borut Tuma	22:11,41	SLO
33.	Miran Vereš	22:20,74	SLO

K1 ŽENSKA KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Profanter Ursula	22:56,68	AUT
2.	Laurence Castet	23:07,17	FRA
3.	Aurore Bringard	23:13,11	FRA
12.	Lučka Cankar	25:09,54	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Panato Vladi	23:56,78	ITA
2.	Stiefenhoefer Stephan	24:00,53	NEM
3.	Bonnardel Jerome	24:06,68	NEM
6.	Primož Sulič	24:14,16	SLO
11.	Borut Horvat	24:55,84	SLO
13.	Simon Hočevar	25:09,98	SLO
22.	Matej Hočevar	rezultat ni znan	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Doney, Cox, Martin	21:25,98	NZL
2.	Graille, Galliet, Lefevre	21:28,39	FRA
3.	Koelmann, Lehmacher, Gickler	21:32,92	NEM
5.	Grobiša, Kralj, Tuma	22:00,23	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Steinhouse, Steifenhofer, Schwarz	24:07,43	NEM
2.	Bonnardel, Rouvel, Nardon	24:17,54	FRA
3.	Sulič, Horvat, Hočevar	25:07,86	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Slovenci prvič po 14 letih niso osvojili posamične medalje na svetovnem prvenstvu, zanimivo je, da so zadnjič ostali praznih rok prav v Bali leta 1981. Kljub temu vse ni bilo tako črno, saj je Primož Sulič pri svojih 17 letih osvojil odlično 7. mesto. Žal je Primož teden dni pred tekmo zbolel in verjetno mu je to pobralo nekaj moči, kar pa je bilo na tako dolgi progi ključnega pomena. Na 11. mesto se je uvrstil mladinski svetovni prvak Borut Horvat, ki je bil

s 16. leti najmlajši udeleženec svetovnega prvenstva. Simon Hočevar je svojega mlajšega brata Mateja ugnal za skoraj deset sekund in pristal na 13., Matej pa na 22. mestu (Brozovič, 1995).

Slabše so se odrezali kajakaši, saj je bil naš najboljši Andrej Grobiša na 22. mestu. Pričakoval je boljšo uvrstitev, ampak je na progi naredil nekaj napak, prvo že v zgornjem tehničnem delu, nato pa izgubljal še na ravninskem delu proge. Razloge za slab rezultat je iskal v dolgi sezoni, velikem številu tekem za uvrstitev v reprezentanco in številu tekem za svetovni pokal. Pozitivno presenečenje je bil mladi 18. letni Dejan Kralj, ki se je uvrstil mesto za Grobišo in tako dosegel solidno uvrstitev na svojem prvem svetovnem prvenstvu. Lučka Cankar je končala na 18. mestu in zadovoljstvo je bolj kot v rezultatu iskala v tem, da je veslala boljše kot na uradnem treningu ter da si nabira izkušnje na velikih tekmovanjih, saj ji študij na medicinski fakulteti vzame ogromno časa (Brozovič, 1995).

Slovenska reprezentanca se domov vseeno ni vrnila brez medalje, saj je kanuistična ekipa v postavi Hočevar, Sulič in Horvat osvojila bronasto medaljo. Po načrtu trenerja Halzerja se je po progi prvi spustil Horvat, za njim Hočevar, najhitrejši iz posamične vožnje Sulič pa je štartal zadnji. Taktično so Slovenci veslali odlično in se izmenjevali v vodstvu ter se medsebojno podpirali. To pove tudi rezultat, ki je bil 2 sekundi boljši od posameznega nastopa Hočevarja.

Dobro so nastopili tudi kajakaši v postavi Tuma, Grobiša in Kralj, saj so s petim mestom dosegli najboljši ekipni rezultat kajakašev v zadnjih dveh desetletjih (Brozovič, 1995).

IZJAVA SIMONA HOČEVARJA:

Prvenstvo v Bali je bilo zadnje, ki je še potekalo skupaj s slalomom. Ker je bila to kvalifikacijska tekma za olimpijske igre v Atlanti, sem ves poudarek dal na slalomsko preizkušnjo. Na spust tekmo v Balo sem prišel samo nekaj dni pred tekmo, kjer pa je bila proga zelo specifična. Prvi del je bil tehnično zahteven, sledilo je kar nekaj minut zelo dolge ravnine, na koncu je bil še težak padec. Zaradi pomanjkanja časa in treninga na progi nisem imel dovolj časa za podrobno analizo. Nekako sem si moral zapomniti vse tiste skale, ki pa so bile obdane z mahom. Kar na enkrat so mi bili vsi ovinki enaki in pred štartom nisem imel dobrega občutka.

Moj glavni cilj je bil uvrstiti se v slovensko moštvo, ki bo tekmovalo na ekipni tekmi. To je zame predstavljalo kar težak zalogaj, saj so bili vsi Slovenci zelo dobro pripravljene. Proga je bila dolga od 23 do 24 minut, jaz pa kot slalomist nisem bil pripravljen na tako dolgo tekmo.

Ko je prišel čas tekme, sem si nekako zastavil cilj uvrstitev v ekipo in ne izgubiti preveč časa na mirnem delu proge. Na koncu sem imel zelo dobro tekmo, končal sem na 11. mestu. Veselilo me je, da tudi zaostanek za prvouvrščenim ni bil velik. Naslednji dan smo skupaj s Suličem in Horvatom osvojili 3. mesto in cilj prvenstva je bil izpolnjen (S. Hočevar, osebna komunikacija, april 2016).

3.5.4 Svetovno prvenstvo Landeck

LETO: 1996

KRAJ: Landeck (Avstrija)

REKA: Sanna

TRENER: Robert Halzer

REPREZENTANTI:

K1 moški: Dejan Kralj, Miran Vereš, Borut Tuma, Andrej Grobiša

K1 ženske: Lučka Cankar, Helena Lahovec

C1 moški: Borut Horvat, Joško Kancler, Primož Sulič, Simon Hočevar

Opis proge: Proga za klasični spust na reki Sanni je bila izredno zahtevna, saj je bil vodostaj visok, kar je naredilo velike valove ter podirajoče se valove. Zaradi visokega vodostaja je bila reka motna in se ni dobro videlo skal, ki so bile pod vodo, kar je tekmovalcem povzročalo težave. Dolga je bila približno 12 minut in težavnosti med 4. in 5. stopnjo.

Tabela 4

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 1996

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Markus Gickler	11:57,68	NEM
2.	Roberto Pontarollo	11:59,69	ITA
3.	Lehmacher Axel	11:59,69	NEM
16.	Dejan Kralj	12:17,54	SLO
20.	Miran Vereš	12:24,93	SLO
23.	Andrej Grobiša	12:25,80	SLO
26.	Borut Tuma	12:31,75	SLO

K1 ŽENSKES KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Profanter Ursula	12:53,08	AUT
2.	Laurence Castet	12:53,75	FRA
3.	Claudia Brokof	12:55,06	NEM
19.	Lučka Cankar	13:31,29	SLO
26.	Helena Lahovec	13:54,44	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Panato Vladi	12:31,46	ITA
2.	Schwarz Olaf	12:34,65	NEM
3.	Mirko Spelli	12:42,58	ITA
9.	Borut Horvat	12:52,21	SLO
10.	Joško Kancler	12:52,68	SLO
11.	Primož Sulič	12:54,34	SLO
16.	Simon Hočevar	13:01,88	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Gickler, Lehmacher, Kolmann	12:16,08	NEM
2.	Grail, Calliet, Fargier	12:26,59	FRA
3.	Ceccato, Mulazzi, Pontarollo	12:31,30	ITA
4.	Kralj, Vereš, Grobiša	12:39,23	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Panato, Spelli, Bernucci	13:28,33	ITA
2.	Horvat, Kancler, Sulič	13:32,92	SLO
3.	Derouineau, Nardon, Bataille	13:33,50	FRA

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Slovenci so od svetovnega prvenstva v Landecku pričakovali veliko, saj so imeli v tej sezoni zelo dobre rezultate, zlasti kanuisti. Žal se na tekmi niso tako dobro odrezali, saj so se uvrstili med 9. in 16. mestom. Najboljše je veslal najmlajši v reprezentanci Borut Horvat, ki je bil 9. in po tekmi je povedal, da je z nastopom zadovoljen, saj na zelo zahtevni progi ni naredil veliko napak. Boruta je po svetovnem prvenstvu v Landecku čakalo še mladinsko svetovno prvenstvo, kjer je branil zlato medaljo. Mesto za Horvatom se je uvrstil tridesetletni Solkanec Joško Kancler, ki mu je Sanna v minulih dneh vlila nekaj strahu v kosti in je zato na tekmi veslal z malo rezerve, vseeno pa je bil vesel, da se je uvrstil v ekipo, ki se bo potegovala za medaljo. Manj je bil zadovoljen Primož Sulič, ki je po 6. mestu na SP v Bali (leto prej) pričakoval več, a mu tehnično zahtevna proga ni ležala, forma pa tudi ni bila prava, končal je na 11. mestu. Simon Hočevnar, ki se je to leto pripravljal za OI v Atlanti, je končal na 16. mestu in se takoj po tekmi vrnil domov, saj se ni uvrstil na ekipno tekmo in tako nadaljeval trening v slalomu (Brozovič, 1996).

Slovenski kajakaši praviloma niso dosegali vrhunskih rezultatov in tako je bilo tudi na tem prvenstvu. S 16. mestom je bil naš najboljši Dejan Kralj, ki se mu je izmuznila priložnost, da bi se uvrstil med deseterico, saj je na sredini proge naredil večjo napako. Dobro je tekmoval tudi Miran Vereš, ki je bil 20. Grobiša in Tuma pa sta zaostala za pričakovanji.

Lučka Cankar z nastopom ni bila zadovoljna, saj se ni uvrstila v prvo polovico tekmovalk, pa tudi 18. mesta iz Bale ni izboljšala. Helena Jalovec, ki je debitirala na SP, je samo nabirala izkušnje, za nameček pa je tekmovala s čolnom Mirana Vereša, saj je svojega izgubila med petkovim »kopanjem« na ponesrečenem treningu (Brozovič, 1996).

V ekipni tekmi so se zopet lahko veselili slovenski kanuisti, ki so tekmo končali na drugem mestu in tako za mesto izboljšali uvrstitev iz Bale leto prej. Nekaj grenkega priokusa je bilo, ker so organizatorji priredili pravila tako, da so drugega in tretjega tekmovalca spustili šele, ko je prvi prečkal štartno celico, ki je bila postavljena 10 metrov prej. V slovenskem taboru so izračunali, da so si Italijani tako pridobili od 6 do 7 sekund prednosti, ker so prvega poslali na progo Bernuccija, ki je bil 17. na posamični tekmi. Panato in Spelli sta ga zlahka ujela in ga nato pospremila do cilja. Ker so bili naši tekmovalci na posamični tekmi zelo izenačeni, si na štartu niso mogli pridobiti nobene prednosti (Brozovič, 1996).

Odlično so nastopili tudi kajakaši v postavi Kralj, Vereš in Grobiša, ki so bili četrti. Nekaj desetink sekunde so pridobili tudi z zvijačo, ki jo je »ušpičil« pomočnik trenerja Srečko Masle. Skril se je namreč v grmovje v bližini štartne celice in preden jo je naš prvi tekmovalac Kralj prečkal, je Masle zažvižgal, kar je bil znak da lahko spustijo druga dva

tekmovalca. Kljub temu si kajakaška ekipa zaradi tega ni pridobila veliko prednosti (Brozovič, 1996).

IZJAVA ANDREJA GROBIŠE:

Za Landeck sem nekako slutil, da bo moje zadnje svetovno prvenstvo. Iz zdravstvenih razlogov, ki sem jih uspel razvozlati šele po koncu svoje kariere, moje telo ni bilo več sposobno vrhunskega odziva na trenajzne dražljaje. Zato sem priprave na SP posvetil v večji meri tehnični pripravi in gradnji ekipe, s katero bi napadli na medaljo. Medtem ko sem bil pri drugem cilju kar uspešen in sem precej svojih izkušenj prenesel na sotekmovalce, pa bi lahko pri izbiri opreme ravnal bolj modro. Opredelil sem se namreč za ženske mirnovodaške lopate Braca in za majhen kot (45° – 50°), kar me je na mirni vodi spet približalo najboljšim rezultatom na testiranjih in tudi na divji vodi sem se v obdobju priprav in izbirnih tekem za SP dobro znašel. Ampak resnici na ljubo se na progi v Landecku s tako kombinacijo nikoli nisem počutil tako samozavestno, da bi lahko popolnoma užival v vožnji. Dodaten hendikep je prinesel uradni trening, kjer se mi je dan pred tekmo zlomilo veslo na odseku reke poimenovan Pians. Ko sem hotel preskočiti rolo, sem odplaval na najbolj neugodnem delu proge in si potolkel noge. Varga (trener) je skočil v ledeno mrzlo reko Sanno in me izvlekel iz nje pred ovinkom, čoln je na srečo končal v kontratoku pod ovinkom z minimalnimi poškodbami.

Posamična tekma ni bila hvalevredna. Lopati sem prejšnji dan namestil na nov, en milimeter tanjši ročaj, oprimki na veslu so bili drugačni in sem imel zelo tuj občutek. Malo so me še bolele noge in vožnja ni stekla. Po tekmi sem bil zelo slabe volje, ampak daleč od tega, da bi se predal. Drugi dan so nas čakale ekipne vožnje, kjer smo čutili priložnost. Dejan Kralj je imel daleč najboljši občutek za vodo in je bil psihično zelo stabilen. Vereša smo dali na prvo pozicijo, ker so ostala dva na štartu držali okoli pet sekund dlje. Kralj naj bi ga prehitel pred ali po odseku Pians, jaz pa bi v finišu potegnil mimo njega in pridobil še kakšno sekundo. Bili smo dobra ekipa, popolnoma smo si zaupali in v tekmo šli z vso odločnostjo in veseljem. Žal se nam ni izšlo 100-odstotno, čeprav smo imeli dobro vožnjo in smo se večino proge z Italijani bojevali za bron. Kralj je švignil mimo Vereša pred Piansom in je narekoval sanjski ritem. Dobro sem se počutil in z lahkoto kontroliral situacijo, Vereš je vlekel 2/3 proge, potem mu je začel Kralj uhajati. To ni pomenilo nič dobrega, zato sem spremenil načrt in na enem odprtem odseku na hitro potegnil mimo in ga vzel na val. Tako sva kar dobro sodelovala, a v večjih valovih ga je pobiralo, jaz pa sem nasprotno spet pridobil občutek za veslo in je res »letelo«, škoda, da ni bilo med mojim plavanjem in posamično tekmo vsaj še en dan razlike. Tako sem užival, da sem nezavedno pozabil Vereša in mu preveč ušel. Na mehkejši vodi bi se me držal, za Landeck pa ni imel dovolj močnega zaveslaja. Počakal sem, da je spet ujel moj val in sva dobro speljala do konca.

Takrat se mi četrto mesto v moštvih ni zdelo vrhunski rezultat, ker sem čutil, da smo bili sposobni poseči višje. Priznam, da sem bil razočaran, ker sem hotel kariero zaključiti z moštveno medaljo ali med prvo deseterico v posamičnih vožnjah. Ampak če pogledam z današnjimi očmi, je bil to pravzaprav imeniten dosežek, ki je dokazal moč ekipnega duha in odprl apetite generacijam, ki so v nadaljevanju nezadržno nadgradile naše delo in osvojile svetovni primat (A. Grobiša, osebna komunikacija, februar 2016).

3.5.5 Svetovno prvenstvo Garmisch-Partenkirchen

LETO: 1998

KRAJ: Garmisch-Partenkirchen (Nemčija)

REKA: Loisac

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Dejan Testen, Miran Vereš, Dejan Kavs, Tomaž Javornik

K1 ženske: Lučka Cankar

C1 moški: Borut Horvat, Joško Kancler, Primož Sulič

Opis proge: Reka Loisach je tehnično zelo zahtevna reka, saj je kljub njenemu majhnemu vodostaju potrebnega veliko znanja in veščin, da izpeljemo idealno linijo. Reka je prepletena s skalami in ozkimi prehodi, ki tekmovalcu jemljejo ritem. Težavnost reke je med 4. in 5. stopnjo.

Proga za klasičen spust je dolga približno 15 minut in je v zgornjem delu zelo zahtevna, v spodnjem delu pa se reka umiri in nima več težjih brzic.

Tabela 5

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 1998

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Koelmann Thomas	15:34,98	NEM
2.	Fargier Mickael	15:45,86	FRA
3.	Calliet Gilles	15:56,48	FRA
19.	Miran Vereš	16:27,24	SLO
22.	Dejan Kavs	16:29,45	SLO
24.	Dejan Testen	16:33,60	SLO

K1 ŽENSKE KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Brokof Claudia	17:14,37	NEM
2.	Profanter Ursula	17:14,57	AUT
3.	Anne-Blandine Crochet	17:22,58	FRA
12.	Lučka Cankar	18:14,53	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Panato Vladi	17:29,07	ITA
2.	Schwarz Olaf	17:36,30	NEM
3.	Stiefenhofer Stephan	17:37,60	NEM
7.	Borut Horvat	18:00,36	SLO
9.	Joško Kancler	18:14,59	SLO
17.	Primož Sulič	18:46,45	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Graille, Fargier, Calliet	16:12,23	FRA
2.	Gickler, Wohlers, Kolmann	16:12,61	NEM
3.	Mercati, Mulazzi, Pontarollo	16:18,24	ITA
6.	Testen, Kavs, Vereš	16:54,00	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Koskas, Derouieneau, Santamaria,	18:16,83	FRA
2.	Piccioli, Panato, Spelli	18:44,00	ITA
3.	Bitten, Stiefenhofer, Schwarz	19:01,90	NEM
4.	Sulič, Kancler, Horvat	19:07,21	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Na tehnično zelo zahtevni progi v Garmisch-Partenkirchnu se Slovenci niso dobro znašli, saj je bila najboljša uvrstitev Boruta Horvata na 7. mestu, dve mesti za njim je bil Solkanec Joško Kancler, na 17. mestu pa njegov sokrajan Primož Sulič. V ekipni tekmi so bili kanuisti četrti, a se v boj za kolajne niso vmešali, saj je bil njihov zaostanek za tretjim mestom skoraj 7 sekund. Naša edina kajakašica Lučka Cankar je nastopila po pričakovanjih in bila 12.

Z 19. mestom je bil Miran Vereš naš najboljši kajakaš, za njim sta se zvrstila še Dejan Kavs na 22. ter Dejan Testen na 24. mestu. Kajakaška ekipa je končala na 6. mestu.

IZJAVA DEJANA TESTENA:

Glede Garmischa moram priznati, da se zelo malo spomnim. Spomnim se svetovnega pokala leto pred tem in prvega prihoda na prizorišče, ko je bila voda nekoliko višja.

Priznam, da me je bilo pošteno strah, predvsem prvega tehničnega dela in da sem na začetku upal, da tekme ne bo tam. Ko nas je takratni trener le prepričal, da gremo na vodo, sem potreboval kar nekaj dni, da sem se naučil progo na pamet in da sem si zapomnil vse pasti na njej. Predvsem je šlo za preživetje in ne toliko za boljše linije. Kasneje, ko je voda nekoliko padla, sem začel na progi uživati. Vsaj na prvih petih minutah, ko je bila proga tehnično precej bolj zahtevna kot njen ostali del. Takrat so se na svetovnih pokalih ravno uvajali šprinti in tekma šprinta je bila dolga 5 minut, klasika pa se je nadaljevala še naslednjih deset minut po pretežno nizki vodi. Na svetovnem pokalu leto pred tem sem dobro tekmoval v šprintu in sem bil zelo zadovoljen s svojim rezultatom. Prevsam me je razveselilo dejstvo, da sem bil blizu nemškemu tekmovalcu in takrat svetovnemu prvaku, ki sicer ni maral šprintov in je imel to napisano tudi na čolnu.

Spomin na samo svetovno prvenstvo je res zelo bled. Bila je dobro organizirana tekma, na štart so nas vozili organizatorji, kar se mi je takrat zdelo zelo imenitno.

Zagotovo smo imeli dobro vzdušje v ekipi, ki je bilo tista leta res fenomenalno. Imeli smo se res lepo, predvsem pa smo bili med seboj veliki prijatelji in moram reči, da smo še danes. Čeprav mislim, da nas je to sproščeno vzdušje kdaj tudi stalo boljših rezultatov.

Na tekmovalje sem bil pripravljen, kolikor sem v tistih časih imel znanja in volje za to. Predvsem me je zanimal prvi del proge in mislim, da sem na ostali del proge kar malo pozabil. Štartal sem zelo hitro in poln adrenalina, saj je bilo ob progi tudi veliko navijačev. Predvsem vem, da me je bilo zelo strah, da bom kje zapeljal s proge, saj je bila ta zelo zavita. Kasneje sem se zbral in zelo dobro odpeljal do prvega vmesnega časa, ki je bil na koncu šprint proge, okoli pete minute tekme. Mislim, da sem imel osmi vmesni čas ter istega kot

kasnejši zmagovalec tekme. Preostali del proge je bil nočna mora. Kmalu po vmesnem času sem zgrešil nekaj linij, zato sem krčevito popravljaj čoln. Roke so zaradi prevelikega napora postajale vedno trše, česar sem se tudi najbolj bal. Spomnim se, da je bilo zadnjih deset minut tekme eno samo trpljenje, ko nisem mogel več držati vesla v roki.

Zanimivo, kako sem si zapomnil detajla z vmesnega časa, končnega rezultata pa ne. Verjetno je bil res tako slab, da sem ga zakopal nekje globoko v sebi. Ostali pa so mi lepi spomini na sotekmovalce in reko, po kateri se kasneje nisem nikoli več peljal (D. Testen, osebna komunikacija, februar 2016).

3.5.6 Svetovno prvenstvo Treignac

LETO: 2000

KRAJ: Treignac (Francija)

REKA: Vezere

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jaka Jazbec, Dejan Testen, Miran Vereš

K1 ženske: Lučka Cankar, Anne Fleur Sautour, Živa Cankar

C1 moški: Borut Horvat, Joško Kancler, Simon Hočevnar

Opis proge: Proga za klasičen spust je bila dolga in tehnično zmerno zahtevna. Za najhitrejše kajakaše je bila dolga od 16 do 17 minut. Vmes je bilo nekaj tehnično zahtevnih delov s težjimi brzicami. Proga je bila po celem poteku valovita, brez daljših ravnin brez valov. Težavnost reke je med 3. in 4. stopnjo.

REZULTATI:

Tabela 6

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2000

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Koelmann Thomas	16:25,49	NEM
2.	Florian Wohlers	16:26,80	NEM
3.	Pontarollo Robert	16:28,73	ITA
17.	Jaka Jazbec	17:02,98	SLO
21.	Miran Vereš	17:09,24	SLO
28.	Dejan Testen	17:18,81	SLO

K1 ŽENSKE KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Michaela Strnadova	17:42,63	CZE
2.	Magali Thiebaut	17:43,10	FRA
3.	Anne Blandine Crochet	17:51,78	FRA
7.	Sautour Anne Fleur	18:09,70	SLO
9.	Živa Cankar	18:14,70	SLO
12.	Lučka Cankar	18:31,08	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Vladi Panato	17:58,93	ITA
2.	Stephane Santamaria	18:11,41	FRA
3.	Spelli Mirko	18:14,05	ITA
6.	Borut Horvat	18:16,17	SLO
16.	Joško Kancler	18:51,09	SLO
18.	Simon Hočevar	18:55,64	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Knebel, Mruzek, Marek	16:44,40	CZE
2.	Koelmann ,Wohlers, Gickler	16:48,03	NEM
3.	Fargier, Saunier, Clerin	16:48,79	FRA
5.	Vereš, Testen, Jazbec	17:15,80	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Hohnjec, Petrič, Milihram	18:32,12	HRV
2.	Jacquerin, Santamaria, Koskas	18:37,06	ITA
3.	Hočevar, Kancler, Horvat	18:51,36	SLO

K1 ŽENSKKE KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALKE	ČAS	DRŽAVA
1.	Thiebaut, Benezit, Crochet	18:14,05	FRA
2.	Cankar, Canakr, Sautour	18:33,74	SLO
3.	Fuesser, Andree, Willscheid	18:40,44	NEM

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Borut Horvat je bil najboljši Slovenec na tem svetovnem prvenstvu, saj se je uvrstil na 6. mesto. Na 2/3 proge je bil še v boju za bronasto medaljo, saj so bili trije tekmovalci v razmaku 1 sekunde, žal je Borutu na koncu zmanjkalo nekaj moči in se je moral zadovoljiti s 6. mestom. Njegova kolega Kancler in Hočevar sta končala na 16. oz 18. mestu. Bolje so se kanuisti izkazali v moštveni tekmi, kjer so bili tretji. Med ženskami je za slovensko reprezentanco prvič nastopila Francozinja Anne Fleur Sautour, ki ji je mednarodna kajakaška zveza dovolila nastopiti pod slovensko zastavo, čeprav ni imela slovenskega državljanstva. Sautourova je nastopila za slovensko reprezentanco, ker je Slovenija potrebovala eno dobro tekmovalko, ki bi skupaj s sestrama Cankar lahko posegli v boj za medalje v ekipni tekmi. Slovenkam se je »nakup« obrestoval, saj so dosegle drugo mesto, ki še danes velja za edino slovensko moštveno medaljo v ženski konkurenci. Kajakaši so nastopili po svojih zmožnostih in najboljši med njimi je bil debitant v reprezentanci mladi Ljubljčan Jaka Jazbec, ki je bil 17. Veterana Miran Vereš in Dejan Testen, sta končala na 21. in 27. mestu, za njiju je bilo to zadnje svetovno prvenstvo, saj sta to leto končala športno kariero (D. Testen, osebna komunikacija, marec 2016).

IZJAVA ŽIVE CANKAR:

Zaradi izredno lepega okolja, dobre organizacije, prijetnega vzdušja v ekipi in v celotni kajakaški karavani ter nepredvidenih dogodkov, ki so se na koncu odvili v našo korist, mi ostaja svetovno prvenstvo v Treignacu v zelo lepem spominu.

Tekmovanje je potekalo na reki Vézère v bližini slikovitega mesteca Treignac (Corrèze). Večinoma se je proga vila skozi gozd, kar je dajalo občutek popolne divjine. Sama voda ni bila zelo zahtevna, je pa skrivala polno majhnih pasti, skal in tokov, ki si jih je bilo potrebno zapomniti in upoštevati. Dober nastop na takšni vodi je zahteval veliko voženj po progi pred samim tekmovanjem, kar pa je bilo tam precej težko. Vodo so namreč spuščali v strugo z bližnjega jezua, in sicer le nekaj ur dnevno po nekaj dni. S sestro Lučko sva te dni, kljub precejšnji oddaljenosti in dolgotrajni vožnji s kombiji in avtomobili, dodobra izkoristili. Prvenstvo je bilo izredno dobro organizirano. Še posebej lepe in svečane so bile razglasitve, na katerih je himne igral simfonični orkester. V vasi in okolici je bilo čutiti utrip velikega tekmovanja, ki si ga je, med drugimi, ogledala tudi žena takratnega francoskega predsednika Jacquesa Chiraca, Bernardette Chirac, rojena v teh krajih.

Vzdušje v slovenski ekipi, ki je imela solidno strokovno in logistično podporo, je bilo prijetno. Leta 2000 smo jo sestavljali sami izkušeni tekmovalci, ki pa nismo imeli možnosti za najvišje uvrstitve (medalje) v posamični konkurenci. Lepe možnosti, ki smo jih tudi izkoristili, smo imeli v ekipnih preizkušnjah. Ekipa kajakašev je zasedla peto, kanuistov tretje in kajakašic drugo mesto. V ekipi kajakašic je poleg moje sestre Lučke in mene nastopila tudi Francozinja Anne Fleur Sautour, ki smo jo v ekipo sprejeli tik pred tekmovanjem. Kako je do tega prišlo? Leto 2000 je bilo olimpijsko leto, zato so vse naše slalomistke, ki so imele vsaj minimalne možnosti za nastop na olimpijskih igrah, svojo energijo usmerile v kvalifikacije za olimpijske igre in se zato niso odločile za nastop v spustu. Tako sva s sestro, razočarani, ostali brez ekipe. Tega seveda nisva pričakovali. Po medalji na evropskem prvenstvu, ki sva jo leto poprej osvojili skupaj Jano Mali, je bilo razočaranje še toliko večje.

Spomladi, na prvem treningu v Treignacu, sva po naključju ob progi srečali prav tako razočarano Anne Fleur, ki je ravno tistega dne za las zgrešila mesto v francoski ekipi. Beseda je dala besedo in še isto popoldne sva vodstvu predlagali, da bi Anne Fleur nastopila za Slovenijo. Vodstvo se je strinjalo in prav tako Kajakaška zveza Slovenije. Ostalo pa nam je zelo malo časa (skoraj ni bilo verjeti, da nam bo uspelo) za urejanje bivališča in prijavo na samo tekmovanje. Pri vsem tem so bili najbolj aktivni sestra Lučka, trener Srečko Masle in DHL. Na koncu se je odločitev izkazala za ustrezno. Naslednja izmed odločitev, ki se je pokazala za koristno pri osvojitvi odličja, je bila ta, da sva s sestro sami, že dober teden pred ostalo slovensko ekipo, odpotovali na prizorišče tekmovanja. Skupaj z Anne Fleur sva se priključili ekipam, ki so že trenirale v Treignacu in skupaj smo dodobra spoznale progo. Zadnje odločitev, ki je bila taktična in je pripomogla k temu, da je bilo osvojeno odličje še bolj zlahkno, smo sprejele tik pred štartom ekipnega tekmovanja. Organizator je pri ekipnem tekmovanju namreč predvidel drugačen štartni protokol, kot smo pričakovali. Po jutranji ogrevalni vožnji smo se odločile, da spremenimo vrstni red na štartu, česar pa večina ostalih ekip ni naredila. S tem smo pridobile dragocene sekunde, ki so pripomogle k temu, da smo osvojile srebrno medaljo in s tem poskrbele za precejšnje presenečenje. Po posamični preizkušnji smo namreč sodile na tretje mesto.

Če še enkrat strnem svoje videnje svetovnega prvenstva v Treignacu: lepo, prijetno, razburljivo, dobro vzdušje, odlična organizacija in osebno zadovoljstvo (Ž. Cankar, osebna komunikacija, april 2016).

3.5.7 Svetovno prvenstvo Val Sesia

LETO: 2002

KRAJ: Val Sesia (Italija)

REKA: Sesia

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jaka Jazbec, Jernej Korenjak, Aleš Kuder, Nejc Žnidarčič

K1 ženske: Lučka Cankar

C1 moški: Borut Horvat, Simon Hočevar, Jošt Zakrajšek

Opisa proge: Proga za klasičen spust je bila zelo kratka, saj so jo morali zaradi plazov, ki se je sprožil v zimskem času, skrajšati za skoraj tretjino. Vodostaj reke je bil nizek. Proga je težavnosti med 2. in 3. stopnjo.

Proga za šprint je bila dolga skoraj 1 km, kar je pomenilo, da je bil šprint zelo dolg. Proga je bila tehnično zahtevna, njena težavnost pa 4. stopnje.

Tabela 7

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2002

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Boris Saunier	08:24,39	FRA
2.	Robert Pontarollo	08:25,06	ITA
3.	Kamil Mruzek	08:27,05	CZE
8.	Jaka Jazbec	08:33,33	SLO
20.	Jernej Korenjak	08:47,12	SLO
34.	Aleš Kuder	09:02,66	SLO
DSQ.	Nejc Žnidarčič	-//-	SLO

K1 ŽENSKKE KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Michaela Strnadova	09:08,17	CZE
2.	Nathalie Leclerc	09:13,89	FRA
3.	Ursula Profanter	09:21,87	AUT
12.	Lučka Cankar	09:47,25	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Vladi Panato	09:18,92	ITA
2.	Tomislav Hohnjec	09:22,89	HRV
3.	Stephane Santamaria	09:23,43	FRA
9.	Borut Horvat	09:39,13	SLO
10.	Simon Hočevar	09:42,21	SLO
11.	Jošt Zakrajšek	09:49,99	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Mružek, Knebel, Marek	08:31,41	CZE
2.	Mercati, Arenare, Pontarollo	08:34,84	ITA
3.	Koelmann, Wohlers, Gickler	08:46,03	NEM
5.	Korenjak, Jazbec, Kuder	08:56,26	SLO

C1 MOŠKI EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Hohnjec, Milihram, Čokor	09:36,18	HRV
2.	Marzolf, Koskas, Santamaria	09:36,88	FRA
3.	Horvat, Hočevar, Zakrajšek	09:46,83	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Boris Saunier	03:51,89	FRA
2.	Robert Pontarollo	03:55,89	ITA
3.	Rudy Gerard	03:56,96	FRA
4.	Jaka Jazbec	03:57,29	SLO
21.	Nejc Žnidarčič	04:06,82	SLO
22.	Jernej Korenjak	04:08,49	SLO
25.	Aleš Kuder	04:09,20	SLO

K1 ŽENSKÉ ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Michaela Strnadova	04:17,54	CZE
2.	Ursula Profanter	04:18,00	AUT
3.	Natalie Leclerc	04:18,28	FRA
12.	Lučka Cankar	04:32,54	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Vladi Panato	04:17,02	ITA
2.	Harald Marzhof	04:21,28	FRA
3.	Lukas Novosad	04:22,06	CZE
9.	Simon Hočevar	04:26,00	SLO
11.	Jošt Zakrajšek	04:33,10	SLO
16.	Borut Horvat	04:41,60	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Svetovno prvenstvo v Val Sesi je bilo posebno zaradi tega, ker se je takrat prvič tekmovalo v šprintu na svetovnem prvenstvu. Do tedaj so bili šprinti le del svetovnih pokalov, na svetovnih prvenstvih pa se je tekmovalo samo v klasičnem spustu.

Jaka Jazbec je s 4. mestom v šprintu in 8. v klasičnem spustu dosegel do tedaj najboljšo slovensko uvrstitev v kajaku. Borut Horvat je bil med kanuisti eden izmed favoritov za medaljo v šprintu in je po prvi vožnji imel odlično izhodišče, saj je bil na tretjem mestu. V drugem teku se mu je na tehnično zahtevnem delu pripetila napaka, zaradi katere se je prevrnil in tako izgubil ogromno časa, končal je na 16. mestu. Slovenci so tekmovali tudi v ekipnih vožnjah, kanuisti Hočevar, Zakrajšek in Horvat so dosegli odlično tretje mesto,

kajakaši v posadki Kuder, Jazbec, Korenjak pa so bili peti. Za Nejca Žnidarčiča in Jošta Zakrajška je bilo to prvo člansko svetovno prvenstvo. Nejc Žnidarčič je bil še mladinec in to se je poznalo tudi pri neizkušeni, saj je bil na klasičnem spustu diskvalificiran zaradi nepravilne opreme.

IZJAVA JOŠT ZAKRAJŠEK:

Vsekakor mi je leto 2002 ostalo v spominu z mojo prvo medaljo na članskih svetovnih prvenstvih. Takrat sem bil star 19 let in to je bilo moje prvo leto v članski konkurenci. Svetovno prvenstvo je potekalo na reki Sessii v Italiji, ki sem jo imel v lepem spominu že iz leta poprej, kjer sem osvojil naslov mladinskega evropskega prvaka. Tako sem odšel na to prvenstvo zelo samozavesten. Takratna slovenska odprava je bila kar velika in zelo dobrovoljna. Vzdušje v ekipi je bilo izvrstno, treningi do samega tekmovanja so potekali tako, kot je najbolje, da potekajo pred svetovnim prvenstvom. S Simonom Hočvarjem in Borutom Horvatom, s katerima smo bili skupaj v ekipi, smo se zelo dobro ujeli tudi na vodi. Že med treningi smo skovali taktiko, ki je bila za nas najbolj optimalna in ki nas je popeljala do zelenega rezultata.

S štarta smo zaveslali željni vrhunškega rezultata in ta ritem držali preko celotne proge in osvojili 3. mesto na članskem svetovnem prvenstvu (J. Zakrajšek, osebna komunikacija, marec 2016).

3.5.8 Svetovno prvenstvo Garmisch-Partenkirchen

LETO: 2004

KRAJ: Garmisch-Partenkirchen (Nemčija)

REKA: Loisach

TRENER: Tomaž Javornik

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jernej Korenjak, Pavel Kuralt, Nejc Žnidarčič

K1 ženske: Lučka Cankar

C1 moški: Borut Horvat

Opis proge: Reka Loisach je tehnično zelo zahtevna reka, saj je kljub njenemu majhnemu vodostaju potrebnega veliko znanja in veščin, da izpeljemo idealno linijo. Reka je prepletena s skalami in ozkimi prehodi, ki tekmovalcu jemljejo ritem. Težavnost reke je med 4. in 5. stopnjo.

Proga za klasičen spust je dolga približno 15 minut in je v zgornjem delu zelo zahtevna, v spodnjem delu pa se reka umiri in nima več težjih brzic. Proga za šprint je dolga približno 2 minuti in je v zgornjem, najtežjem odseku reke.

Tabela 8

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2004

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Mercati Carlo	14:45,97	ITA
2.	Knebel Robert	14:47,15	CZE
3.	Pontarollo Robert	14:50,45	ITA
20.	Nejc Žnidarčič	15:24,03	SLO
23.	Jernej Korenjak	15:30,89	SLO

30.	Pavel Kuralt	15:52,83	SLO
------------	---------------------	-----------------	------------

K1 ŽENSKÉ KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Eichenberger Sabine	15:54,00	SUI
2.	Crochet Anne	15:57,89	FRA
3.	Fuesser Sabine	16:02,38	NEM
11.	Lučka Cankar	16:39,09	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Hohnjec Tomislav	16:07,33	HRV
2.	Panato Vladi	16:09,50	ITA
3.	Stiefenhofer Stephan	16:14,91	NEM
11.	Borut Horvat	16:48,99	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Knebel R., Mruzek, Knebel	15:06,90	CZE
2.	Hybois, Tastard, Clerin	15:09,72	FRA
3.	Pontarollo-, Mercati, Arenare	15:14,87	ITA
6.	Kuralt, Žnidarčič, Korenjak	15:59,00	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Hybois Arnaud	03:50,45	ITA
2.	Pontarollo Robert	03:50,58	CZE
3.	Slovak Tomas	03:52,58	ITA
13.	Nejc Žnidarčič	04:01,70	SLO
18.	Pavel Kuralt	04:05,91	SLO
21.	Jernej Korenjak	04:10,30	SLO

K1 ŽENSKÉ ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Crochet Anne	04:11,35	FRA
2.	Fuesser Sabine	04:13,34	NEM
3.	Gastineau Nathalie	04:15,81	FRA
10.	Lučka Cankar	04:32,68	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Marzolf Harald	04:13,66	FRA
2.	Panato Vladi	04:15,88	ITA
3.	Stiefenhofer Stephan	04:20,88	NEM
5.	Borut Horvat	04:22,19	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Garmisch-Partenkirchen je že tretjič gostil svetovno prvenstvo (1985, 1998). V vlogi glavnega trenerja se je prvič znašel Tomaž Javornik, ki je bil tudi sam tekmovalac v spustu. Trenerjeva pomočnika sta bila Dejan Kavs in Štefan Varga. Najuspešnejši slovenski tekmovalac je bil Borut Horvat, ki je dosegel 5. mesto v šprintu in 11. mesto v klasičnem spustu. Z rezultatom je bil zadovoljen, saj je izpeljal oba teka brez napake in ni imel realnih možnosti za kolajno. Kajakaši so na tem svetovnem prvenstvu nastopili dokaj povprečno, saj so bile uvrstitve okoli 20. mesta z izjemo Nejca Žnidarčiča, ki je bil 13. v sprintu. Nejc je bil po prvi vožnji na 9. mestu in je imel realne možnosti za uvrstitev v deseterico, žal se mu druga vožnja ni posrečila in je nato pristal na 13. mestu.

Na ekipni tekmi v klasičnem spustu so bili kajakaši 6. Edina ženska predstavница Lučka Cankar je končala na 11. mestu v klasičnem spustu ter na 10. v šprintu.

IZJAVA PAVLA KURALTA:

Vsaka tekma, na prvi pogled še tako nepomembna, je dokaz preteklega dela. In pred vsako tekmo nastopi trema. Ta je preizkus celovite osebnosti človeka. Trajanje treme in njene intenzivnosti ne moremo določiti na splošno, saj je odvisna od vsakega posameznika.

Tekme v Garmischu so bile moj debut na svetovnih prvenstvih v članski kategoriji. Napetost pred njimi sem začutil že dan prej. Šlo je za notranji boj. Po eni strani sem čutil veliko željo po preizkusu na zagotovo najpomembnejših tekmah v naši disciplini, po drugi strani pa strah in razmišljanje, če ne bi bilo morda bolje, ko bi ostal kar doma. Zame so to povsem običajna vprašanja, na katera je bil odgovor povsem jasen. Vedel sem namreč, da sem v skladu s svojim znanjem, vedenjem in izkušnjami pripravljen po takrat svojih najboljših močeh, hkrati pa sem se zavedal, da so na prvenstvu tudi mnogo boljši tekmovalci.

Uro pred posamezno tekmo notranje boje in napetost zamenja trema. Ta je svoje prve znake pravzaprav pokazala že, ko sem dobil štartno številko. Takrat sem vedel, da ni več poti nazaj. Moral bom na vodo, pokazati, kar znam in zmorem. Slabo uro pred tekmo sem vizualiziral progo, gre za predstavljanje določenih težavnih odsekov proge, ki sem jih treniral že prej. Pri klasiki sem imel v mislih predvsem odsek, do katerega priveslaš po približno petih minutah, kjer se voda zlije med dve skali v nekakšen jezik, razmišljal sem o poziciji kajaka pred vstopom v ta del, ker se tam lahko zagozdiš. Tega dela me je bilo resnično strah, želel sem si ga odpeljati brezhibno, ne pa dela dobesedno odplavati. Dejstvo je, da je to sramota. In ta občutek, ko veš, kaj se ti lahko zgodi, je grozljiv.

Sledil je, kot običajno pred tekmami, avtogeni trening. Gre za psihološko pripravo pred tekmo, da se umirim, vendar to ne pomeni, da trema izgine, ampak da dosežem nadzor nad njo, kar pomaga k boljši zmogljivosti. Kadar sta telesna in psihološka pripravljenost usklajeni, nastopi takoj po štartu tako imenovani »tunnel vision«. Gre za poseben občutek, ko samo si. Zoži se vidno polje, vse izven tega je zamegljeno in pred tabo nastopi samo tisto, kar je predmet tvoje osredotočenosti, v konkretnem primeru voda. Ko doživiš ta občutek, trema izgine, nastopi občutek varnosti, da si v varnem zavetju, kot da bi te nekdo objel, ampak ne omejeval. In ko prideš na cilj, ne čutiš utrujenosti. Natančno to se mi je zgodilo na šprinterski preizkušnji v Garmischu, kjer nisem slišal navijanja ob progi, ne šumenja vode, hkrati pa sem se počutil izjemno lahkotnega.

»Tunnel visiona« na klasiki, na žalost, ni bilo. Po mojem mnenju je razlog v tem, da sem se že pred tekmo zavedal, da klasika traja 15 minut, kar pomeni 15 minut bolečine. Dejstvo je, da za klasično preizkušnjo nisem bil dovolj pripravljen, česar se takrat nisem zavedal. Naredil sem vse, kar bi v optimalnih razmerah moralo zadostovati za dober rezultat, vendar očitno

človek razmišlja s celim telesom ne samo z možgani, zato je bila stopnja moje motivacije za klasiko na nižjem nivoju kot za šprint. Ne glede na to sem bil s svojo vožnjo zadovoljen, ne pa tudi z rezultatom. Predvsem sem bil vesel, da sem brezhibno odpeljal zame najtežji del. Očitno pa strah pred tem delom proge vendarle ni izginil. To se je pokazalo na moštveni tekmi, kjer se mi je zgodilo točno to, česar sem se najbolj bal. Zagozdil sem se med skale, se obrnil, takrat pa se je vame zaletel sotekmovalec in me zbil iz zagozde. Če bi se mi to zgodilo na posamični tekmi, bi iz kajaka moral izplavati. Tako pa sem lahko eskimotiral in smo tekmo odpeljali do konca.

Tekma in priprava nanjo je zame konglomerat občutkov, čustev, doživljanj. Čeprav gre samo za eno samo stvar, za en sam dogodek, ki lahko traja zgolj nekaj minut, ta ne pokaže samo psihofizične pripravljenosti nanj. Pokaže pravzaprav celotnega človeka (P. Kuralt, osebna komunikacija, januar 2016).

3.5.9 Svetovno prvenstvo Karlovy Vary

LETO: 2006

KRAJ: Karlovy Vary (Češka)

REKA: Tepla

TRENER: Tomaž Javornik

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jernej Korenjak, Pavel Kuralt, Nejc Žnidarčič, Anže Šimenc

K1 ženske: Lučka Cankar

C1 moški: Borut Horvat

Opis proge: Reka Tepla je verjetno najlažja proga, na kateri je bilo svetovno prvenstvo, saj je njena težavnost le med 1. in 2. stopnjo. Tekmovalna proga za klasičen spust se začne pod jezom, prvi del proge poteka skozi gozd, kjer je nekaj lažjih brzic. Proga nato preide v center mesta Karlovy Vary, kjer se reka umiri, le umetno so narejeni manjši padci. Med veslanjem se nad tekmovalci boči veliko mostov, proga gre skozi daljši tunel, kjer se približno 200 metrov vesla v popolni temi. Proga za šprint je speljana na zadnjih dveh minutah klasične proge, kjer so trije manjši padci, vmes pa je zgolj tekoča voda.

Tabela 9

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2006

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Mruzek Kamil	19:20,55	CZE
2.	Hoff Max	19:23,37	NEM
3.	Slovak Tomas	19:32,59	CZE
14.	Jernej Korenjak	20:09,41	SLO
37.	Kuralt Pavel	21:08,27	SLO
39.	Anže Šimenc	21:20,30	SLO
53.	Nejc Žnidarčič	22:40,99	SLO

K1 ŽENSKÉ KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Mruzkova Michala	20:50,75	CZE
2.	Heindrich Alexandra	21:11,81	NEM
3.	Eichenberger Sabine	21:31,62	SUI
9.	Lučka Cankar	22:08,95	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Milihram Emil	21:55,96	HRV
2.	Stiefenhofer Stephan	22:06,25	NEM
3.	Panati Vlado	22:13,77	ITA
17.	Borut Horvat	23:38,29	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Mruzek, Slovak, Marek	19:47,77	CZE
2.	Benassi, Arenare, Mercati	20:05,18	ITA
3.	Willscheid, Verhoef, Hoff	20:06,71	NEM
9.	Kuralt, Šimenc, Korenjak	21:10,62	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Hoff Max	03:32,72	NEM
2.	Hybois Arnaud	03:34,10	FRA
3.	Slovak Tomas	03:34,71	CZE
8.	Korenjak Jernej	03:38,99	SLO
23.	Nejc Žnidarčič	03:44,63	SLO
31.	Pavel Kuralt	03:50,74	SLO
37.	Anže Šimenc	03:54,19	SLO

K1 ŽENSKÉ ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Mruzkova Michala	03:53,41	CZE
2.	Gastineau Nathalie	04:02,59	FRA
3.	Marzolf Helgard	04:03,19	FRA
-//-	Lučka Cankar	DNF	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Alzingre Guillaume	04:04,14	FRA
2.	Santamaria Stephane	04:04,99	FRA
3.	Stiefenhofer Stephan	04:05,04	NEM
14.	Borut Horvat	04:15,52	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Na tem svetovnem prvenstvu so Slovenci zopet nastopili povprečno, saj nihče med njimi ni naredil odmevnega rezultata. Pohvale vredno je le 8. mesto v špritu Jerneja Korenjaka, ki je

kot specialist za klasičen spust pozitivno presenetil na tej progi, ki je bila fizično zelo zahtevna in zato tudi pisana na kožo bolj vzdržljivim tekmovalcem. Kljub razmeroma lahki progi brez težjih brzic, se je dogajalo kar dosti napak. Tako se je Nejc Žnidarčič v prvem teku šprinta prevrnil, saj je z veslom udaril v nizek most in izgubil ravnotežje. Drugi tek je postavil 5. čas, a se zaradi seštevanja rezultatov posameznih tekov nato ni mogel prebiti višje kot na 23. mesto. Še večje težave je imela Lučka Cankar, ki je zaradi utrujenosti 50 metrov pred ciljem izgubila ravnotežje, se prevrnila in celo plavala. Novinec v reprezentanci je bil Anže Šimenc, ki pa je zaradi fizično zahtevne proge pristal zgolj na 30. in 37. mestu. Forma Boruta Horvata je bila že v zatonu, saj se je počasi spogledoval s koncem kariere in je uspel v šprintu doseči zgolj 14. mesto. Ekipno so nastopili le kajakaši in osvojili 9. mesto.

IZJAVA JERNEJA KORENJAKA:

Svetovno prvenstvo 2006 mi ostaja v spominu po tem, da sem bil bolj usmerjen v klasiko, boljši rezultat pa sem dosegel v šprintu (8. mesto).

Proga je precej lena, tipična češka reka z nekaj kubičnimi metri vode, ki jih spustijo z jezu elektrarne. Je rjave barve, ki odbija, divje vode praktično ni, morda kakšen valček na začetku klasike, ostalo pa mirna voda vse do mesta, kjer so z nekaj pregradami uspeli narediti dva vala in skok čez jez. Je pa zaključek klasike in šprinta potekal v mestnem središču in šprint je tako imel rekordno število obiskovalcev. Celotna organizacija tekmovanja je bila na visoki ravni z veliko spremljevalnega programa za obiskovalce in tekmovalce. Klasična proga je bila precej dolga za tista leta, približno 20 minut, šprint pa je bil združena klasika, mučenje v 2 minutah.

Tisto leto smo se večkrat pridružili češki ekipi pri treningih, pozimi v Baški Vodi ter mesec dni pred svetovnim prvenstvom v Českem Krumlovu.

Trening na sami progi je bil pomemben predvsem zaradi vizualizacije odsekov in vzdrževanja visokega ritma, tako smo s trenerjem Tomažem Javornikom meseca marca ulovili edini možni termin, ko je tam še žal ležal sneg.

Na prvenstvo sem bil po zaslugi trenerja Tomaža zelo dobro kondicijsko pripravljen. Pred SP sem imel cilj 8. mesto. Z uvrstitvijo v klasiki (14. mesto) sem bil razočaran, mislim, da mi je precej manjkalo do zelene uvrstitve. Sem pa presenetil sebe in tudi druge, ker sem uspel priti v šprintu na 8. mesto in ob tem prehiteti kar nekaj dobrih šprinterjev. Resda je proga omogočala konstantno vzpostavljanje določene hitrosti, kar mi je zelo dobro uspelo in bil sem izjemno vesel. Spomnim se, da je zmago slavil Max Hoff, ki je bil znan kot dober v klasiki.

Vzdušje v ekipi je bilo zmerno dobro, lahko bi bilo boljše. Spoštovali smo se, ni pa še bilo povezanosti med vsemi, kar se je potem v naslednjih letih izboljšalo. Morda je kaj pripomogel tudi dober zaključni žur v dvorcu ob vrčku češkega piva (J. Korenjak, osebna komunikacija, februar 2016).

3.5.10 Svetovno prvenstvo Ivrea

LETO: 2008

KRAJ: Ivrea (Italija)

REKA: Dora Baltea

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jernej Korenjak, Nejc Žnidarčič, Lovro Leban

K1 ženske: Lučka Cankar

C1 moški: Jošt Zakrajšek, Simon Hočevar

Opis proge: Reka Dora Baltea je bila med svetovnim prvenstvom zelo visoka in organizatorji so imeli kar nekaj problemov zaradi tega. Proga za klasičen spust je bila zelo dolga in mirna ter brez brzic, izjema je bila le ena brzica na začetku proge. Proga za klasičen spust bi se morala končati na slalom progi, kjer je potekala tudi tekma za šprint, a so progo zaradi visoke vode in zaradi varnosti skrajšali. Proga za šprint je bila za razliko od klasičnega spusta zelo zahtevna, saj je potekala na slalom progi, ki je imela zaradi visokega vodostaja zelo velike valove in močne podirajoče se valove, bila je tudi zelo kratka. Težavnost proge za klasiko je bila od 1. do 2. stopnje, proga za sprint pa med 4. in 5. stopnjo.

Tabela 10

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2008

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Benassi Maximilian	17:00,54	ITA
2.	Stiefenhofer Stephan	17:09,18	NEM
3.	Schmid Gerhard	17:10,81	AUT
8.	Jernej Korenjak	17:17,40	SLO
24.	Lovro Leban	17:55,17	SLO

K1 ŽENSKA KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Eichenberger Sabine	18:29,67	SUI
2.	Vacikova Katerina	18:34,70	CZE
3.	Stroberl Manuela	18:36,01	NEM
11.	Lučka Cankar	18:51,85	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Emil Milihram	18:54,59	HRV
2.	Norman Weber	19:06,38	NEM
3.	Alzingre Guillaume	19:12,15	FRA
9.	Zakrajšek Jošt	19:33,18	SLO
16.	Simon Hočevar	19:52,02	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Lovro Leban	02:03,28	SLO
2.	Rudy Gerard	02:03,40	FRA
3.	Slovak Tomas	02:03,99	CZE
9.	Jernej Korenjak	02:04,79	SLO
-//-	Nejc Žnidarčič	DNS	SLO

K1 ŽENSKA ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Gastineau Nathalie	02:13,71	FRA
2.	Petra Slovakova	02:15,17	CZE
3.	Sabine Fuesser	02:17,62	NEM
9.	Lučka Cankar	02:23,53	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Panati Vlado	02:11,06	ITA
2.	Zakrajšek Jošt	02:13,71	SLO
3.	Stastny Jan	02:14,37	CZE
11.	Simon Hočevar	02:23,37	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Leban, Korenjak, Žnidarčič	02:11,04	SLO
2.	Benassi, Bifano, Korenjak	02:16,26	ITA
3.	Schmid, Hudetz, Filzwieser	02:17,71	AUT

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Svetovno prvenstvo v Ivrei je bilo do tedaj najuspešnejše svetovno prvenstvo za Slovence, saj so osvojili kar 3 medalje, dve posamični in eno ekipno. Naslova svetovnega prvaka se je veselil mladi, komaj 18-letni Lovro Leban iz Mosta na Soči, ki še danes velja za najmlajšega svetovnega prvaka v kajaku. Lovro je bil slalomist na divjih vodah, spust je bila njegova druga disciplina, prvenstvo v Ivrei je bilo tudi njegovo prvo svetovno prvenstvo v spustu. Proga za šprint, ki je bila tehnično zelo zahtevna, mu je ustrezala in prvo vožnjo je končal na drugem mestu. V drugem teku mu je uspela odlična vožnja in tako je prehitel vodilnega po prvem teku Francoza Gerarda in se veselil naslova svetovnega prvaka, prvega za Slovence v kajaku. Njegov uspeh je z drugim mestom v kanuju dopolnil Jošt Zakrajšek, ki je tako kot Lovro presenetil vso konkurencijo in z odličnima vožnjama v obeh tekih Sloveniji priveslala drugo medaljo na prvenstvu. Veliko smole je imel Nejc Žnidarčič, ki je veljal za enega izmed favoritov, saj je leto pred tem na tej progi zmagal na tekmi za svetovni pokal. Nejc je imel v prvem teku najhitrejše vmesne čase, a se mu je na koncu proge pripetila večja napaka, zaradi katere je izgubil preveč časa, da bi se lahko vmešal v boj za medalje. V drugi vožnji zaradi razočaranja ni štartal. Slovenci so se veselili še enega naslova svetovnih prvakov in sicer v ekipnem šprintu, kjer so posadka Lovro Leban, Nejc Žnidarčič in Jernej Korenjak premagali vso konkurencijo in Sloveniji prvič priveslali naslov ekipnih svetovnih prvakov.

Manj uspešni so bili tekmovalci v klasičnem spustu; Korenjak je med kajakaši končal na 8. mestu, Lučka Cankar med kajakašicami na 11. ter Zakrajšek na 9. mestu. Kajakaši ekipne tekme v klasiki niso štartali, saj so hranili moči za šprintersko preizkušnjo.

Omeniti je treba nastop še nastop Jake Jazbeca, ki pa je tekmoval pod italijansko zastavo, zasedel je 14. mesto. Jaka se je odločil tekmovali za Italijo, ker je želel nastopiti na olimpijskih igrah na mirnih vodah, žal se nato na OI ni kvalificiral.

IZJAVA LUČKE CANKAR:

V tekmovalno sezono 2008 sem vstopila zelo optimistično. Nekaj novih »prijemov« pri treningu je obrodilo sadove. Testiranja, domače in mednarodne tekme so pokazale, da sem zelo dobro pripravljena in pričakovanja pred svetovnim prvenstvom v Ivrei so bila upravičeno visoka. Tekmovalna proga v Ivrei pa je bila nekoliko specifična. Že leto poprej je vzbudila veliko dvomov in vprašanj glede predvidljivosti (glede vodostaja) in težavnosti. Dobro sem se pripravila na predvideno progo, vendar nam je vodostaj za klasično preizkušnjo močno zagodel. Progo so predstavili višje in jo skrajšali za zadnji, najtežji del, na kar nisem bila pripravljena. Zasedla sem 11. mesto, kar je bilo zame veliko razočaranje. Ko danes pregledujem rezultate, ugotavljam, da sem dosegla zelo dober čas, razlike med dekleti so bile pač zelo majhne. Po klasični preizkušnji se nisem mogla več zbrati in šprint sem le odpeljala in dosegla 9. mesto.

Na tem tekmovanju nismo imeli praktično nobene podporne ekipe in naša zveza je bila izredno slabo organizirana. Kot edina ženska sem spala v sobi z dvema fantoma, ni bilo zdravniške ekipe, snemalca, spremljevalnih avtomobilov, vmesnih časov na progi, navijačev ... V bistvu ni bilo osnovnih pogojev za dober rezultat.

Je pa to SP postreglo z nekaj presenečenji tudi za našo ekipo. Napaka in slab rezultat v šprintu Nejca Žnidarčiča, nepričakovana zmaga v šprintu Lovra Lebana in 2. mesto Jošta Zakrajška. Daleč najlepše presenečenje je bila zmaga v ekipni vožnji šprinta naših fantov. Bolj kot mojih rezultatov se spominjam celotnega poteka in vzdušja ekipne tekme: odlične prve vožnje, lepega vremena, napake Lovra in končne zmage ... Mislim, da je prav ta tekma pokazala, kako pomemben je ekipni duh. Kako se po razočaranju pobereš (Nejc), kako iz tipičnega vzdržljivca postaneš šprinter (Jernej) in kako vzdržiš pritisk in upravičiš 1. mesto na posamezni tekmi (Lovro). Mislim, da je ta tekma dala polet tudi za naslednje tekme in generacije, saj so Slovenci od takrat v samem vrhu kajakaških šprinterskih preizkušenj. V prihodnje bi morali biti odlični rezultati naših tekmovalcev bolj kot posledica lastne volje, angažiranosti staršev, denarnih sredstev, lastne iznajdljivosti itd. posledica sistematičnega dela dela s tekmovalci in trenerji (L. Cankar, osebna komunikacija, marec 2016).

3.5.11 Svetovno prvenstvo Sort

LETO: 2010

KRAJ: Sort (Španija)

REKA: Noguera Parallela

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jernej Korenjak, Nejc Žnidarčič, Lovro Leban, Gregor Brovinsky

K1 ženske: Nina Mozetič

C1 moški: Jošt Zakrajšek, Nejc Kravanja, Blaž Cof

C2 moški: Sašo Taljat in Luka Božič

Opis proge: Proga za klasičen spust je bila zelo dolga in tehnično zahtevna. Reka ni imela dosti skal, med katerimi bi manevriral, zahtevna je bila zaradi velikih valov, ki so bili posejani po celotni dolžini proge. Težavnost proge je bila med 3. in 4. stopnjo.

Proga za šprint je bila zaradi velikega vodostaja reke prestavljena na drugo lokacijo in je bila zato na mirnejšem delu reke. Proga je bila dolga približno 1 minuto, njena težavnost pa je bila 2. stopnje.

Tabela 11

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2010

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Vynasale Loic	19:02,159	FRA
2.	Achim Overbeck	19:06,335	NEM
3.	Nejc Žnidarčič	19:06,798	SLO
21.	Jernej Korenjak	19:40,727	SLO
22.	Brovinsky Gregor	19:40,879	SLO
30.	Lovro Leban	19:59,190	SLO

K1 ŽENSKÉ KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Alke Overbeck	19:01,049	NEM
2.	Hannah Brown	19:09,292	GBR
3.	Jessica Oughton	19:09,713	GBR

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Emil Milihram	20:31,585	HRV
2.	Lepan Tomislav	20:38,626	HRV
3.	Zakrajšek Jošt	20:42,861	SLO
18.	Kravanja Nejc	22:13,155	SLO

C2 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALCA	ČAS	DRŽAVA
1.	Taljat-Božič	18:30,709	SLO
2.	Vala-Slučik	18:41,712	SVK
3.	Grega-Sutek	18:44,976	SVK

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Marek, Mruzek, Slovak	09:26,14	CZE
2.	Falkenhain, Bong Overbeck	09:26,70	NEM
3.	Vynisale, Devard, Tastard	09:28,38	FRA
4.	Korenjak, Žnidarčič, Leban	09:29,48	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Maxime Richard	02:47,86	BEL
2.	Nejc Žnidarčič	02:48,39	SLO
3.	Slovak Tomas	02:49,52	CZE
21.	Jernej Korenjak	02:53,22	SLO
22.	Lovro Leban	02:53,54	SLO
30.	Brovisnky Gregor	02:59,73	SLO

K1 ŽENSKÉ ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Jessica Oughton	03:05,30	GBR
2.	Hannah Brown	03:05,84	GBR
3.	Laetita Parage	03:06,19	FRA
15.	Nina Mozetič	03:12,33	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Yann Claudpierre	03:05,74	FRA
2.	Milihram Emil	03:05,89	HRV
3.	Alzingre Guillaume	03:06,74	FRA

8.	Zakrajšek Jošt	03:08,63	SLO
15.	Cof Blaž	03:12,67	SLO
23.	Kravanja Nejc	03:20,10	SLO

C2 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALCA	ČAS	DRŽAVA
1.	Taljat-Božič	03:02,54	SLO
2.	Heitz-Peltriaux	03:03,78	FRA
3.	Walter-Bauman	03:05,25	NEM

K1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Slepica, Mruzek, Slovak	02:45,94	CZE
2.	Bifano, Jazbec, Bifano	02:46,16	ITA
3.	Korenjak, Žnidarčič, Leban	02:46,20	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Brodiez, Guillaume, Claudpierre	02:58,53	FRA
2.	Milihram, Gojič, Lepan	02:58,84	HRV
3.	Pesch, Rohan, Weber	03:00,64	NEM
5.	Zakrajšek, Kravanja, Cof	03:06,66	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, C2 – kanu dvosed, klasika – klasičen spust

Svetovno prvenstvo v Sortu je bilo najuspešnejše svetovno prvenstvo za Slovence do sedaj, saj smo priveslali kar 7 medalj. Dvojec Taljat-Božič se je veselil dvojnega naslova svetovnih prvakov, saj je bil najhitrejši tako v šprintu kot v klasičnem spustu. Tekma v klasičnem spustu je bila zelo zanimiva, saj so ženske in dvojci tekmovali dan za kajakaši in kanuisti. Večer pred tekmo je začelo močno deževati in reka je čez noč narasla za več kot 1 meter. Organizatorji so se kljub zelo narasli in nevarni reki odločili, da tekmo izpeljejo. Časi dvojcev in žensk so bili zato boljši tudi od časov kajakašev, kar se nikoli ne zgodi. Odlično 3. mesto sta na klasičnem spustu dosegla tudi Jošt Zakrajšek v kanuju ter Nejc Žnidarčič v kajaku. To je bila za Nejca prva posamična medalja na svetovnih prvenstvih. Jernej Korenjak se je moral zadovoljiti z 21. mestom, saj si je 2 meseca pred svetovnim prvenstvom na tej progi poškodoval hrbet in je moral zaradi tega počivati 1 mesec. Nina Mozetič se je odločila, da bo energijo privarčevala za šprint in zato v klasičnem spustu ni štartala.

Tekmo v šprintu so zaradi velikega vodostaja reke Noguera Parallela organizatorji morali prestaviti na drugo lokacijo, kjer je reka bila mirnejša. Žal je bila za tekmo na divjih vodah ta odsek reke prelahek, saj je reka tam samo tekla in ni imela skoraj nič valov. Kljub protestom tekmovalcev je bila lokacija za šprint prestavljena. Spet sta se na progi najbolje znašla dvojec Taljat-Božič in tako naslovu svetovnih prvakov v klasičnem spustu dodala še naslov prvakov v šprintu. Nejc Žnidarčič je za eno mesto izboljšal svojo uvrstitev v klasičnem spustu in končal na 2. mestu. Z rezultatom ni bil zadovoljen, ker je računal na zmago, saj je bil zelo dobro fizično pripravljen. Malo smole je imel z vremenskimi pogoji, saj je v prvem teku njegov konkurent Maxime Richard štartal med prvimi tekmovalci, Nejc pa med zadnjimi, ko se je začel krepiti veter, ki je pihal v prsa. Nejc je prvi tek končal na drugem mestu, v drugem teku, ko so imeli vsi enake pogoje je imel najhitrejši čas, a je za zmago žal zmanjkalo nekaj desetink sekunde. Nekaj smole s stotinkami je imela tudi ekipa Žnidarčič, Leban, Korenjak, ki je v ekipnem šprintu zasedla 3. mesto, le 26 stotink sekunde oddaljena od prvega mesta.

IZJAVA LUKE BOŽIČA:

Zgodba svetovnega prvenstva 2010 se je pričela že sezono prej. Na pripravah na svetovno prvenstvo v slalomu leta 2009 v sosednjem Seu d'Urgellu, sva si s Sašo Taljatom šla prvič ogledat teren, takrat sva se po trasi spustila v slalom čolnu zgolj za trening, proga nama je bila zanimiva. Takrat se je rodila ideja, da bi se lahko pripravila na svetovno prvenstvo v spustu, s trenerjem smo postavili plan in cilje za sezono 2010. Takrat sva bila še mlada in sva vedno znova iskala nove priložnosti za podvige, zavedala sva se, da sva fizično zelo dobro pripravljena, skupaj s trenerjem pa nismo vedeli, kam spadamo v spustu. Skozi pripravljeno obdobje sva veslala predvsem na mirni vodi, da sva osvojila tehniko, štartala sva na izbirnih tekmah v Sloveniji in to je bilo to. Mogoče sva imela nekaj sreče, saj je na dan klasike reka narasla, tako da je postalo še vse skupaj bolj divje, kar nama je bilo seveda pisano na kožo. Na progi sva se znašla odlično, bila sva usklajena, kar sva prinasla tudi iz slaloma in na koncu postala svetovna prvaka. Vse se je odvijalo hitro, ampak še vedno sva v ta projekt vložila kar nekaj truda, hočem reči, da ni prišlo vse z neba. Že s tem naslovom sva preseгла pričakovanja, manj sva pričakovala v šprintu, ampak eno zlato sva imela že v žepu, na šprint sva se podala brez bremen in tako sproščeno odveslala oba teka in se lahko spet veselila novega naslova svetovnih prvakov. Projekt sva zaključila na najboljši možen način in moram priznati, da še do danes ta tekma ostaja ena mojih najljubših predstav, saj sem skozi celotno prvenstvo užival (L. Božič, osebna komunikacija, februar 2016).

IZJAVA SAŠA TALJATA:

Prvenstvo imam v spominu kot eno boljših, tudi v primerjavi s slalomskimi. Verjetno zato, ker sva zmagala v obeh disciplinah in pa zaradi dobrega vzdušja. Spomnim se, da smo pripotovali direktno z evropskega prvenstva v slalomu v Bratislavi, kjer je odpadla tekma zaradi previsokega vodostaja in poplav po celotni Evropi. Na nedeljo, ko so tekmo odpovedali, sva z Luko naredila še malo daljši trening za klasični spust in to v slalom čolnu. Naslednje jutro smo odleteli z Dunaja proti Barceloni in od tam z avtom proti Sortu. Spust čoln nam je pripeljala že spust ekipa, ki je šla že prej na prizorišče s kombijem.

Če se prav spominjam, sva imela za pripravo na klasično tekmo en dan časa, saj so dan pred nami tekmovali v kajaku in kanuju. Pred našim nastopom je narasla voda, tako da je bilo res užitek veslati na poplavljeni reki. Vem, da sem imel pred štartom zelo veliko tremo, ker so bila pričakovanja po zlati medalji kar velika.

Po nastopih v klasičnem spustu je bila tekma za 2 dni prestavljena, ker je bil vodostaj previsok. Spomnim se, da smo se en dan odpravili na izlet po okoliških vaseh in na ogled velikega kanjona. Vodič je bil Jaka Marušič.

Pred šprintom z Luko nisva imela tako velikih pričakovanj kot v klasičnem spustu. Bila bi zadovoljna že z uvrstitvijo med najboljše tri, po zmagi pa sva bila še toliko bolj vesela.

Zaradi vseh teh stvari mi je ostalo prvenstvo v Sortu v zelo lepem spominu. Predvsem pa zato, ker se spust odvija v precej bolj sproščnem in zdravem vzdušju kot slalom, pa še okolica je lepša (S. Taljat, osebna komunikacija, februar 2016).

3.5.12 Svetovno prvenstvo Augsburg

LETO: 2011

KRAJ: Augsburg (Nemčija)

REKA: Lech

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Jernej Korenjak, Nejc Žnidarčič, Maks Frančeškin, Tim Kolar

C1 moški: Blaž Cof

Opis proge: Proga v Augsburgu imenovana tudi Ice kanal je bila zgrajena leta 1972 za OI v Münchnu. Kanal, kjer leži proga, je izpeljan iz reke Lech in je dolg 600 m, pretok vode je med 3 in 6 m³. Prva polovica proge je dokaj lahka, druga polovica pa tehnično zelo zahtevna, saj za razliko od naravne reke tukaj voda kroži po drugačnih zakonitostih in se zelo vrtinči.

Tabela 12

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2011

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Nejc Žnidarčič	01:35,82	SLO
2.	Kamil Mruzek	01:36,56	CZE
3.	Pete Remi	01:36,66	FRA
3.	Graton Paul	01:36,66	FRA
19.	Kolar Tim	01:38,62	SLO
24.	Frančeškin Maks	01:39,83	SLO
27.	Korenjak Jernej	01:40,68	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Alzingre Guillaume	1:42,78	FRA
2.	Yann Claudpierre	1:44,02	FRA
3.	Ondrej Rolenc	1:44,75	CZE
10.	Blaž Cof	1:47,72	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Slovak, Mruzek, Hala	03:19.12	CZE
2.	Bonnetain, Pete, Graton	03:21.40	FRA
3.	Heil, Falkenhain, Bong	03:24.09	NEM
10.	Žnidarčič, Frančekin, Kolar	03:42.69	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed

Prvenstvo v Augsburgu je bilo prvo svetovno prvenstvo, ki je potekalo samo v šprintu. Do tedaj so svetovna prvenstva potekala na parna leta, evropska prvenstva pa na neparna. Mednarodna kajakaška zveza je sprejela, da se po letu 2011 tekmuje na svetovnih prvenstvih v šprintu na vsa neparna leta. Tega leta so stopila v veljavo tudi nova pravila, po katerih se časi voženj niso več seštevili tako kot prej, ampak je štela samo ena finalna vožnja. V finalu je tekmovalo samo najboljših 15 tekmovalcev v kategoriji K1 moški, 12 v C1 moški in K1

ženske, ter 8 v C2 moški in C1 ženske. Za uvrstitev v finale je štel seštevek dveh kvalifikacijskih voženj.

Slovenci so se po zaslugi Nejca Žnidarčiča po letu 2008 lahko spet veselili naslova svetovnega prvaka v šprintu. Nejc je odlično odpeljal že kvalifikacije, saj jih je suvereno končal na prvem mestu, tako da je v finalni vožnji štartal kot zadnji. Pritisk vodilnega tekmovalca mu ni prišel do živega, saj je finalno vožnjo začel zelo hitro. Na prvem vmesnem času, ki je bil na polovici proge, je imel Nejc že 0,75 sekunde prednosti, pred njim pa je bil še najzahtevnejši del proge. Tudi tukaj se Nejc ni pustil zmesti in mu je razen ene manjše napake uspela skoraj popolna vožnja. V cilj je prišel kot prvi in se tako veselil svojega prvega posamičnega naslova svetovnega prvaka. Ostali Slovenci v kajaku se žal niso uvrstili v finale. Naslednji dan je bil na sporedu finale moških kanuistov ter žensk, kjer smo imeli Slovenci na štartu odličnega Blaža Cofa. Blaž je mesec dni pred svetovnim prvenstvom v Augsburgu osvojil medaljo na evropskem prvenstvu v Kraljevu in je tako veljal za enega izmed favoritov. V finale se je uvrstil s 9. časom, saj je imel na progi kar nekaj problemov. Mladost in neizkušenost sta verjetno vplivala na to, da Blaž tudi finalne vožnje ni izpeljal po svojih najboljših zmožnostih in tako tekmo končal na 10. mestu.

IZJAVA NEJCA ŽNIDARČIČA:

Prvenstva v Augsburgu se zelo dobro spominjam, saj sem tam prvič postal svetovni prvak. Po razočaranju leta 2008 v Ivrei in drugem mestu leta 2012 v Sortu je bil že čas, da stopim na najvišjo stopničko. Za prvenstvo v Augsburgu sem bil fizično zelo dobro pripravljen, pred odhodom me je le malo skrbelo zaradi proge, saj na njej nismo opravili niti enega treninga. Nemški organizatorji so se celo pomlad in začetek poletja izgovarjali, da trening na progi ni mogoč, ker zapornice ne delujejo. Nismo vedeli ali je bilo to naklepno ali ne, ampak smo jim na tekmi pokazali, da se tudi z malo treninga da zmagati. Na prizorišče smo odšli teden dni pred svetovnim prvenstvom in smo imeli v resnici dovolj časa, da smo progo naštudirali, saj je bila dokaj kratka. Prvo kvalifikacijsko vožnjo sem opravil s 95 odstotki moči in v cilj prišel s skoraj dvema sekunda prednosti, s čimer sem presenetil vso konkurenco in tudi sebe. V drugo sem odpeljal z rezervo, saj sem moči hranil za finalno vožnjo, imel sem 10. čas druge kvalifikacijske vožnje, a sem vseeno skupno končal kot prvi v kvalifikacijah.

Čas do finalne vožnje se mi je kar vlekel, saj je bila vmes 3-urna pavza, da smo si tekmovalci lahko odpočili. Za finalno vožnjo nisem bil pretirano živčen, saj sem vedel, da mi proga zelo leži in da sem fizično dobro pripravljen. Prvi del proge sem odpeljal na polno in si pred vstopom v najtežji del proge že priveslal nekaj prednosti, vedel sem, da mi ni treba preveč tvegati, saj sem tudi s povprečno vožnjo dovolj hiter. Na spodnjem tehnično bolj zahtevnem delu proge sem odpeljal bolj okrogle linije, ki niso bile tako hitre, a sem kljub temu v ciljno ravnino prišel s skoraj sekundo prednosti. Prečkal sem ciljno črto, pogledal na semafor in se začel veseliti svojega prvega naslova svetovnega prvaka. Na koncu se je izkazalo, da je bila finalna vožnja kar 1,2 sekunde počasnejša od kvalifikacijske, vseeno pa dovolj hitra za 1. mesto.

3.5.13 Svetovno prvenstvo Bourg Saint Maurice

LETO: 2012

KRAJ: Bourg Saint Maurice (Francija)

REKA: Isere

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Nejc Žnidarčič, Maks Frančeškin, Tim Kolar, Simon Oven

C1 moški: Blaž Cof

Opis proge: Odsek reke Isere za klasični spust je ena izmed najlepših prog v Evropi, na kateri se tekmuje. Dolga je približno od 13 do 14 minut, odvisno od vodostaja. Težavnost reke je 3. in 4. stopnje. Ima več težjih brzic, ki se razporejajo čez celotno dolžino proge, najtežji del proge pa je na koncu, kjer je tudi proga za sprint. Dolga je približno 400 m in težavnosti 4. stopnje.

Tabela 13

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2012

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Tobias Bong	13:30.25	NEM
2.	Pete Remi	13:30.98	FRA
3.	Nejc Žnidarčič	13:32.73	SLO
12.	Simon Oven	13:48.70	SLO
19.	Tim Kolar	13:56.98	SLO
31.	Maks Frančeškin	14:17.75	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Emil Milihram	14:26.19	HRV
2.	Yann Claudpierre	14:36.69	FRA
3.	Ondrej Rolenc	14:39.11	CZE
13.	Blaž Cof	15:18.63	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Bonnetain, Pete, Graton	13:39.55	FRA
2.	Slovak, Slepica, Mruzek	13:41.68	CZE
3.	Roesner, Bong, Overbeck	13:42.88	NEM
4.	Oven, Žnidarčič, Kolar	13:48.72	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Nejc Žnidarčič	01:08.95	SLO
2.	Tobias Bong	01:10.03	NEM
3.	Oakley Ben	01:10.37	GBR
8.	Maks Frančeškin	01:11.57	SLO

22.	Tim Kolar	01:14.53	SLO
24.	Simon Oven	01:14.81	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Guillaume Alzingre	01:12.54	FRA
2.	Gojič Igor	01:13.21	HRV
3.	Milihram Emil	01:13.30	HRV
7.	Blaž Cof	01:14.68	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Frančeškin, Žnidarčič, Kolar	02:34.03	SLO
2.	Slovak, Slepica, Hala	02:34.09	CZE
3.	Bifano, Bifano, Jazbec	02:34.41	ITA

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, klasika – klasičen spust

Prvenstvo v Bourg Saint Mauriceu je bilo za Slovence spet zelo uspešno, saj so osvojili 3 medalje. Vse tri je priveslal Nejc Žnidarčič; dve posamični in eno ekipno s Frančeškinom in Kolarjem. V klasičnem spustu, ki je bil na sporedu prvi dan, je Nejc osvojil tretje mesto in tako dosegel isto uvrstitev kot pred dvema letoma v Španiji. Nejc je bil do zadnje ravnine v igri celo za zlato medaljo, a mu je na koncu zmanjkalo nekaj moči. Pred njim sta priveslala Nemeč Bong in Francoz Pete. Kljub tretjemu mestu je bil Nejc zadovoljen, saj sta bila pred njim specialista za klasičen spust, Nejc pa je bil glavni favorit za šprint, kjer je branil zlato medaljo iz Augsburga. Z 12. mestom se je izkazal mladi Ljubljčan Simon Oven, saj je bilo to njegovo prvo svetovno prvenstvo in je veliko obetal za prihodnost. Ekipno so se Slovenci odrezali dobro, saj so pristali na 4. mestu in bili z rezultatom zadovoljni, saj niso bili med favoriti.

V soboto so bile na sporedu kvalifikacije za šprint, kjer so Slovenci ciljali višje kot na klasičnem spustu. Nejc je kvalifikacije zmagal, Maks Frančeškin pa je bil 14., s čimer si je prislužil mesto v finalu. Naš edini kanuist Blaž Cof je bil 10. in si tako za las priveslal finalni nastop. Posebnost teh kvalifikacij je bila, da so potekale ob nižjem vodostaju reke Isere. Organizatorji so hoteli za finalni nastop spustiti več vode, da bi naredili večji spektakel za gledalce, v kvalifikacijah pa imeti nižjo, da slabši tekmovalci niso imeli preveč težav z zahtevno progo. Problem je nastal, ker se je ob višjem vodostaju lahko treniralo le dvakrat in organizatorji so se izgovarjali, da ne morejo zagotoviti več treningov. Francoska preračunljivost se jim ni obrestovala, saj je naslednji dan v kajaku zmagal Nejc Žnidarčič.

Nejc je kot dan pred tem na kvalifikacijah s progo opravil z odliko in na sredini proge vodil z več kot sekundo prednosti. To prednost je ohranil do cilja in se tako veselil svojega drugega zaporednega naslova svetovnega prvaka v šprintu. Drugi Slovenec v finalu, Maks Frančeškin, je bil 8. in je bil z rezultatom zelo zadovoljen, saj je bila to njegova daleč najboljša uvrstitev v karieri. Po posamični tekmi v šprintu je sledila še ekipna, kjer je bilo več favoriziranih ekip, med njimi tudi slovenska posadka Žnidarčič, Frančeškin, Kolar. Oba teka sta se seštevala in Slovenci so prvega končali na prvem mestu z več kot sekundo prednosti pred češko ekipo. V drugi vožnji ni šlo vse gladko kot v prvi. Kolar je na sredini proge naredil napako, ker je izgubil veliko hitrosti, ga je Žnidarčič hotel prehiteti po levi strani, a ko je prišel vzporedno z njegovim čolnom, je zapeljal na njegov val, ki ga je odbil proti bregu. Tako je Žnidarčič zapeljal iz idealne linije in porabil kar nekaj časa, da se je spet približal svoji ekipi. Slovenci so v drugem teku veslali več kot 2 sekundi počasneje kot v prvem, a se vseeno veselili naslova ekipnih svetovnih prvakov, ki so ga Čehom odvzeli za pičle 0,06 sekunde.

Blaž Cof je med kanuisti v finalu pristal na 7. mestu brez prave možnosti za medaljo, saj je tudi v finalu naredil preveč napak.

IZJAVA MAKSA FRANČEŠKINA:

To svetovno prvenstvo sem doživeljal s precej velikimi očmi, saj je bilo moje prvo svetovno prvenstvo, kjer sem tekmoval v obeh disciplinah, klasičnem spustu in šprintu. Tekmovalno gledano sem v šprintu dosegel svoj največji uspeh do tedaj, 8. mesto. Bolj me je presenetila zmaga v ekipni vožnji šprinta, kjer smo jaz, Kolar in Žnidarčič za las zmagali pred češko in italijansko reprezentanco. Za las pa bi naša ekipa ostala tudi brez uvrstitve, saj je Tim Kolar verjetno zaradi treme pozabil naložiti čoln na prikolico. Ko bi se morali odpraviti na vodo, je opazil, da nima čolna. Trener Srečko Masle ga je z vratolomno vožnjo s kombijem v zelo kratkem času pripeljal na cilj šprinta, kjer je imel Tim čoln. Potem pa je peš tekkel do štarta, kjer sva ga z Nejcem že čakala. Usedel se je v čoln in čez nekaj minut smo že štartali drugo vožnjo. Mogoče smo bili tudi zaradi tega vsi trije bolj sproščeni in odpeljali zmagovito vožnjo.

Bourg Saint Maurice je bil vedno zelo lep kraj za tekmovanje in v tistem letu sem bil tam tolikokrat, da sem se nanj že kar malo navezal. Spet komaj čakam, da bodo tam organizirali kakšno večje tekmovanje, da bom lahko nastopil na reki Isere (M. Frančeškin, osebna komunikacija, marec 2016).

3.5.14 Svetovno prvenstvo Solkan

LETO: 2013

KRAJ: Solkan (Slovenija)

REKA: Soča

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Nejc Žnidarčič, Maks Frančeškin, Tim Kolar, Vid Debeljak

K1 ženske: Ajda Novak

C1 moški: Blaž Cof, Simon Hočevar, Luka Žganjar

C2 moški: Cof-Hočevar, Taljat-Božič, Žganjar-Žnidaršič

Opis proge: Proga v Solkanu spada med lažje proge, saj je težavnosti 2. stopnje. Dolga je približno 550 m, kar za najhitrejše kajakaše predstavlja okrog 60 sekund tekmovanja. Vodostaj reke je bil nizek, zato ni bilo večjih pasti.

Tabela 14

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2013

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Richard Maxime	61.51	BEL
2.	Žnidarčič Nejc	62.15	SLO
3.	Richard Hala	62.26	CZE
10.	Kolar Tim	63.45	SLO
11.	Vid Debeljak	63.49	SLO
15.	Maks Frančeškin	64.72	SLO

K1 ŽENSKE ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALKA	ČAS	DRŽAVA
1.	Hannah Brown	68.13	GBR
2.	Melanie Mathys	68.95	SUI
3.	Sixtine Malaterre	69.08	FRA
7.	Ajda Novak	69.99	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Norman Weber	68.05	NEM
2.	Alzingre Guillaume	68.66	FRA
3.	Blaž Cof	69.04	SLO
12.	Simon Hočevar	72.15	SLO

C2 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALCA	ČAS	DRŽAVA
1.	Taljat-Božič	67.21	SLO
2.	Cof-Hočevar	67.77	SLO
3.	Stastny-Rolenc	67.79	CZE
8.	Žnidaršič-Žganjar	69.16	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Slovak, Hala, Slepica	64.80	CZE
2.	Devard, Bonnetain, Faure	65.06	FRA
3.	Žnidaršič, Kolar, Debeljak	65.51	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Alzingre, Marquer, Santamaria	72.02	FRA
2.	Rolenc, Novosad, Haleš	72.61	CZE
3.	Weber, Heilinger, Pesch	72.84	NEM
4.	Cof, Žganjar, Hočevar	72.86	SLO

C2 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Alzingre-Claudepierre, Guyonnet-Guyonnet, Leclerc-Pete	69.94	FRA
2.	Žganjar-Žnidaršič, Cof-Hočevar, Taljat-Božič	70.26	SLO
3.	Stastny-Rolenc, Sramek-Tomek, Mornstejn-Vesely	71.22	CZE

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, C2 – kanu dvosed

Po letu 1991 v Bovcu je bilo to prvo svetovno prvenstvo v Sloveniji. Tekmovalci so imeli na domači progi visoke cilje, ki so jih tudi uresničili. Najbolje se je odrezal dvojec Taljat-Božič, ki je po letu 2010 spet stopil na najvišjo stopničko, takoj za njima sta se uvrstila dvojec Cof-Hočevar, ki sta prvič nastopila skupaj v tej kategoriji. Prvič sta na svetovnem prvenstvu nastopila tudi mladi dvojec Žganjar-Žnidaršič, bila sta osma. Blaž Cof je medalji iz dvojca

dodal še medaljo v kanuju enosedu, kjer je bil bronast. Njegov partner iz C2 Hočevar, pa je v finalu pristal na zadnjem, 12. mestu. Na njenem prvem svetovnem prvenstvu v spustu je nastopila tudi Ljubljankanka Ajda Novak, ki je bila odlična 7.

Slovenci so v paradni disciplini K1 moški največ pričakovali od Solkanca Nejca Žnidarčiča, ki je naskakoval svoj tretji zaporedni naslov svetovnega prvaka. Žal mu je načrte prekrižal Belgijec Maxime Richard, ki ga je premagal za 0,61 sekunde. Tako se je Žnidarčič moral zadovoljiti z drugim mestom. V finalu so imeli Slovenci še tri tekmovalce; Kolar je bil 10., Debeljak 11. in Frančeškin 15. V ekipnih vožnjah so kajakaši osvojili bronasto, kanuisti dvosedi pa srebrno medaljo.

Skupno so Slovenci na domačem svetovnem prvenstvu osvojili 6 medalj. To je bilo drugo najuspešnejše svetovno prvenstvo po Sortu leta 2010, kjer so osvojili 7 medalj.

IZJAVA BLAŽA COFA:

Svetovno prvenstvo 2013 je bilo zame nekaj posebnega, ker je potekalo doma, na skoraj domači progi v Solkanu. Nekaj še bolj posebnega pa je, če osvojiš medaljo pred domačim občinstvom. Tu sem osvojil svojo prvo člansko medaljo na svetovnem prvenstvu in to kar dve. V kanuju enosedu bronasto ter kanuju dvosedu srebrno medaljo skupaj s Hočevarjem. Nekaj povsem novega je bilo tekrovati pod lučmi, nočna tekma je zmeraj nekaj posebnega, ko si na štartu in vidiš polne tribune navijačev, reflektorje, slovenske zastave, ki plapolajo v zraku, prevzame te adrenalin in komaj čakaš, da poženeš. Meni sta obe finalni vožnji ostali v zelo lepem spominu, saj nisem naredil nobene večje napake in se lahko veselil svojih prvih medalj s svetovnega prvenstva (B. Cof, osebna komunikacija, februar 2016).

3.5.15 Svetovno prvenstvo Valtellina

LETO: 2014

KRAJ: Valtellina (Italija)

REKA: Adda

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Nejc Žnidarčič, Vid Debeljak, Anže Urankar, Rok Markočič

C1 moški: Blaž Cof, Simon Hočevar, Peter Žnidaršič

C2 moški: Cof-Hočevar, Žganjar-Žnidaršič

Opis proge: Reka Adda je ena najzahtevnejših prog, na kateri se tekmuje. Med svetovnim prvenstvom je bil vodostaj reke zelo visok, kar je njeno težavnost se povečalo. Organizatorji so bili tako primorani štart klasičnega spusta prestaviti na štart šprinta, ki je bil 1 km nižje, ker je bil zgornji del reke prenevaren za varno izpeljavo tekmovanja. Klasičen spust so tako podaljšali v spodnjem delu, ki pa je bil zelo miren in brez brzic. Proga za klasičen spust je bila za najhitrejše dolga približno 13 minut in težavnosti od 2. do 4. stopnje. Proga za šprint je bila zelo zahtevna, saj je bila na najtežjem odseku reke. Bila je dolga približno 40 sekund in 4. težavnostne stopnje.

Tabela 15

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2014

K1 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Bong Tobias	13:09.48	NEM
2.	Pete Remi	13:17.29	FRA
3.	Kamil Mruzek	13:21.68	CZE
9.	Nejc Žnidarčič	13:40.86	SLO
21.	Vid Debeljak	13:56.29	SLO
26.	Anže Urankar	14:03.95	SLO
33.	Rok Markočič	14:15.76	SLO

C2 MOŠKI KLASIKA POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALCA	ČAS	DRŽAVA
1.	Rygel- Vesely	14:27.22	CZE
2.	Debray-Laponte	14:28.53	FRA
3.	Nies-Pesch	14:30.46	NEM
5.	Žganjar-Žnidaršič	14:42.94	SLO
-//-	Cof-Hočevar	DNF	SLO

K1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Pete, Graton, Bonnetain	13:34.74	FRA
2.	Hala, Mruzek, Slepica	13:37.58	CZE
3.	Gierenz, Heilinger, Bong	13:43.33	NEM
8.	Markočič, Debeljak, Urankar	14:41.09	SLO

C1 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Alzingre, Santamaria, Lapointe	14:47.82	FRA
2.	Rolenc, Slanina, Novosad	14:55.32	CZE
3.	Pesch, Heilinger, Weber	14:55.81	NEM
6.	Cof, Hočevar, Žnidaršič	15:15.16	SLO

C2 MOŠKI KLASIKA EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Guyonnet-Guyonnet, Debray-Lapointe, Dazeur-Santamaria	13:07.74	FRA
2.	Uncajtik-Lisicky, Rigel-Vesely, Kristek-Jelinek	13:31.34	CZE
3.	Žganjar-Žnidaršič, Markočič-Cof, Frančeskin-Hočevar	13:41.61	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Quentin Bonnetain	00:40.08	FRA
2.	Nejc Žnidarčič	00:40.20	SLO
3.	Paul Graton	00:40.25	FRA
13.	Vid Debeljak	00:43.17	SLO
24.	Anže Urankar	00:42.40	SLO
28.	Rok Markočič	00:42.92	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Ondrej Rolenc	00:41.93	CZE
2.	Dazeur Quentin	00:42.83	FRA
3.	Haleš Antonin	00:43.20	CZE
4.	Simon Hočevar	00:43.48	SLO
7.	Blaž Cof	00:43.93	SLO

C2 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALCA	ČAS	DRŽAVA
1.	Žganjar-Žnidaršič	00:42.04	SLO
2.	Cof-Hočevar	00:42.11	SLO
3.	Rygel-Vesely	00:43.38	CZE

K1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Žnidarčič, Urankar, Debeljak	00:42.74	SLO
2.	Mruzek, Hala, Slovak	00:43.05	CZE
3.	Bonato, Maccagnan, Bifano	00:43.23	ITA

C1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Dazeur, Santamaria, Lapointe	00:46.32	FRA
2.	Rolenc, Slanina, Haleš	00:46.69	CZE
3.	Cof, Hočevar, Žnidaršič	00:47.18	SLO

C2 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Guyonnet-Guyonnet, Debray-Lapointe, Dazeur-Santamaria	00:46,86	FRA
2.	Nies-Pesch, Bruecker-Weber, Heilinger-Simon	00:48.32	NEM
3.	Tomek-Sramek, Rigel-Vesely, Kristek-Jelinek	00:48.56	CZE
4.	Cof-Žnidarčič, Žganjar-Žnidaršič, Frančeškin-Hočevar	00:49.22	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, C2 – kanu dvosed, klasika – klasičen spust

Slovinci so tudi na tem svetovnem prvenstvu nadaljevali z zbiranjem kolajn. V šprintu se je naslova svetovnih prvakov veselil dvojec Žganjar-Žnidaršič, ki je samo za 0,07 sekunde

prehitel drugi slovenski dvojec Cof-Hočevar. Svojo drugo zaporedno srebrno medaljo na svetovnih prvenstvih je dosegel Nejc Žnidarčič, ki z nastopom ni bil zadovoljen, saj je na progi naredil veliko napako, ki ga je stala zlatega odličja. Z nastopom ni bil zadovoljen niti Vid Debeljak, ki je bil po kvalifikacijah na 4. mestu, a ga je napaka v finalu potisnila na končno 9. mesto. Ostala dva kajakaša, Urankar in Markočič, sta nastopila na svojem prvem svetovnem prvenstvu in obstala v kvalifikacijah. Zelo blizu medalje je bil tudi veteran Simon Hočevar, ki je bil v šprintu 4., njegov kolega Cof pa je pristal na 7. mestu. Slovenski kajakaši so se veselili naslova svetovnih prvakov v moštveni vožnji, posadka Žnidarčič, Urankar in Debeljak je bila hitrejša od Čehov in Italijanov. Ekipe kanuistov Cof, Hočevar, Žnidaršič je bila bronasta.

V klasičnem spustu Slovenci niso bili tako uspešni, saj je najboljšo uvrstitev dosegel dvojec Žganjar-Žnidaršič, bila sta peta. Nejc Žnidarčič ni ubranil bronaste medalje izpred dveh let in je končal na 9. mestu. Veliko smolo sta imela Cof in Hočevar v kanuju dvosedu, saj sta bila po vmesnih časih na poti do medalje, a se je Hočevarju vmes zlomilo veslo in tako sta bila primorana odstopiti. Edino medaljo v klasičnem spustu so Slovenci osvojili na ekipni tekmi kanuistov dvosedov, kjer sta se kajakaša Urankar in Markočič pridružila posadki Cof-Hočevar in Žganjar-Žnidaršič, bili so tretji.

IZJAVA PETRA ŽNIDARŠIČA:

Vsem spustašem dobro poznano prizorišče tekem na reki Addi v italijanski Lombardiji je leta 2014 že drugo leto zapored gostilo pomembno mednarodno tekmo. Leto prej je tu potekal svetovni pokal, kjer sva v dvojcu z Luko Žganjarjem priveslala do svoje prve zmage na tekmi svetovnega pokala, zato mi je prizorišče ostalo v zelo dobrem spominu.

Vrnitev na isto prizorišče mi je ugajalo, saj sem že dobro poznal vodne linije in okolje. To je pripomoglo k zelo dobri psihološki pripravi na samo tekmo, kjer sva v dvojcu z Luko ponovno posegla po zmagi, tokrat v šprint preizkušnji. V klasiki pa sva dosegla 5. mesto. Sam potek tekmovanja je bil med tednom zelo stresen, saj so se nekaj dni pred začetkom popolnoma spremenile vodne razmere, kar je prineslo spremembo lokacije trase za klasičen spust.

Nova varianta se je izkazala za časovno krajšo, vendar z manj odseki brzic, zato nama je manj odgovarjala. Verjetno pa je pripomoglo tudi slabo vzdušje v ekipi, predvsem nezadovoljstvo s trenerskih delom, ki je povzročal slabo voljo več dni pred začetkom tekmovanja. Stvari so se na srečo razčistile in tekmovanje je steklo.

Na dan šprinta je bila moja koncentracija na višku, prav tako pa tudi temperature zraka. Bil je najtoplejši dan v tednu, tako da je bilo na prizorišču prav neznosno. Linijo sem poznal do vsakega vala natančno, tako da v dvojcu ni bilo nobene najmanjše dileme, kako bova speljala finalno vožnjo. Po štartni brzici je čoln dobro stekel do sredinskega, najtežjega dela, kjer sva brez napak speljala vse mimo velikih valov do cilja. Vožnja je bila tako rekoč popolna, v cilju sem se zazrl proti semaforju, vendar nisem videl drugega kot močno navijanje naših navijačev. Šele ko sva prišla iz vode sva izvedela za končni rezultat. Občutki so bili nepopisni, cilji doseženi in sezona popolna. Pozabljeni so bili tudi predhodni spori (P. Žnidaršič, osebna komunikacija, marec 2016).

3.5.16 Svetovno prvenstvo Dunaj

LETO: 2015

KRAJ: Dunaj (Avstrija)

REKA: Donava

TRENER: Srečko Masle

REPREZENTANTI:

K1 moški: Nejc Žnidarčič, Vid Debeljak, Maks Frančeškin, Tim Kolar

C1 moški: Blaž Cof, Simon Hočevar, Luka Žganjar

C2 moški: Cof-Hočevar, Žganjar-Žnidaršič

Opis proge: Proga na Dunaju je umetna proga, kjer vodo črpajo iz kanala reke Donave. Proga je v obliki črke U in je zelo kratka (350 m), za najhitrejše tekmovalce je proga dolga približno 40 sekund. Težavnost je 3. stopnje.

Tabela 16

Prikaz rezultatov dobitnikov medalj in uvrstitve Slovencev na svetovnem prvenstvu leta 2015

K1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Paul Graton	40.00	FRA
2.	Nejc Žnidarčič	40.31	SLO
3.	Vid Debeljak	40.83	SLO
7.	Tim Kolar	41.63	SLO
25.	Maks Frančeškin	44.26	SLO

C1 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALEC	ČAS	DRŽAVA
1.	Alzingre Guillaume	41.95	FRA
2.	Normen Weber	42.85	NEM
3.	Matia Quintarelli	43.99	ITA
8.	Simon Hočevar	44.56	SLO
20.	Luka Žganjar	47.52	SLO
26.	Blaž Cof	01:15.73	SLO

C2 MOŠKI ŠPRINT POSAMEZNO

MESTO	TEKMOVALCA	ČAS	DRŽAVA
1.	Mareau-Debray	42.77	FRA
2.	Žganjar-Žnidaršič	43.24	SLO
3.	Cof-Hočevar	43.84	SLO

K1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Guyonnet, Graton, Faure	43.66	FRA
2.	Kolar, Debeljak, Žnidarčič	43.77	SLO
3.	Olejnik, Slovak, Hala	45.08	CZE

C1 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Dazeur, Alzingre, Demateis	46.47	FRA
2.	Pesch, Heilinger, Weber	47.13	NEM
3.	Quintarelli, Panato, De'Agostino	48.13	ITA
5.	Cof, Hočevar, Žganjar	49.57	SLO

C2 MOŠKI ŠPRINT EKIPNO

MESTO	TEKMOVALCI	ČAS	DRŽAVA
1.	Guyonnet- Dazeur, Debray-Lapointe, Mareau-Troubadi	47.28	FRA
2.	Rolenc-Stastny, Rigel-Vesely, Tomek-Sramek	47.98	CZE
3.	Cof-Žnidarčič, Žganjar-Žnidaršič, Frančeškin-Hočevar	48.45	SLO

Legenda: K1 – kajak enosed, C1 – kanu enosed, C2 – kanu dvosed

Nejc Žnidarčič je na tem svetovnem prvenstvu že tretjič zaporedoma osvojil srebrno medaljo v šprintu. Spet je bil od njega boljši Francoz Paul Graton, ki ga je premagal za 0,31 sekunde. Prvo posamično medaljo na svetovnem prvenstvu je osvojil Vid Debeljak, ki se je uvrstil za Žnidarčičem na tretje mesto. Povratnik po poškodbi Tim Kolar je zasedel 7. mesto, Frančeškin se zaradi napake ni uvrstil v finale. V konkurenci kanuistov se je najbolje odrezal izkušeni Hočevar, ki pa višje od 8. mesta ni mogel. Sledila sta mu Žganjar na 20. ter Cof na 26. mestu.

Veliko boljše so kanuisti veslali v dvojcih, kjer sta bila Žganjar in Žnidaršič druga, ter Cof in Hočevar tretja. V ekipni tekmi so kajakaši v posadki Kolar, Debeljak, Žnidarčič za las zgrešili zlato medaljo in pristali na drugem mestu. Žnidarčič se je v kanuističnem dvojcu pridružil Cofu, Frančeškin pa Hočevarju. Skupaj z dvojcem Žganjar-Žnidaršič so v moštveni vožnji osvojili bronasto medaljo.

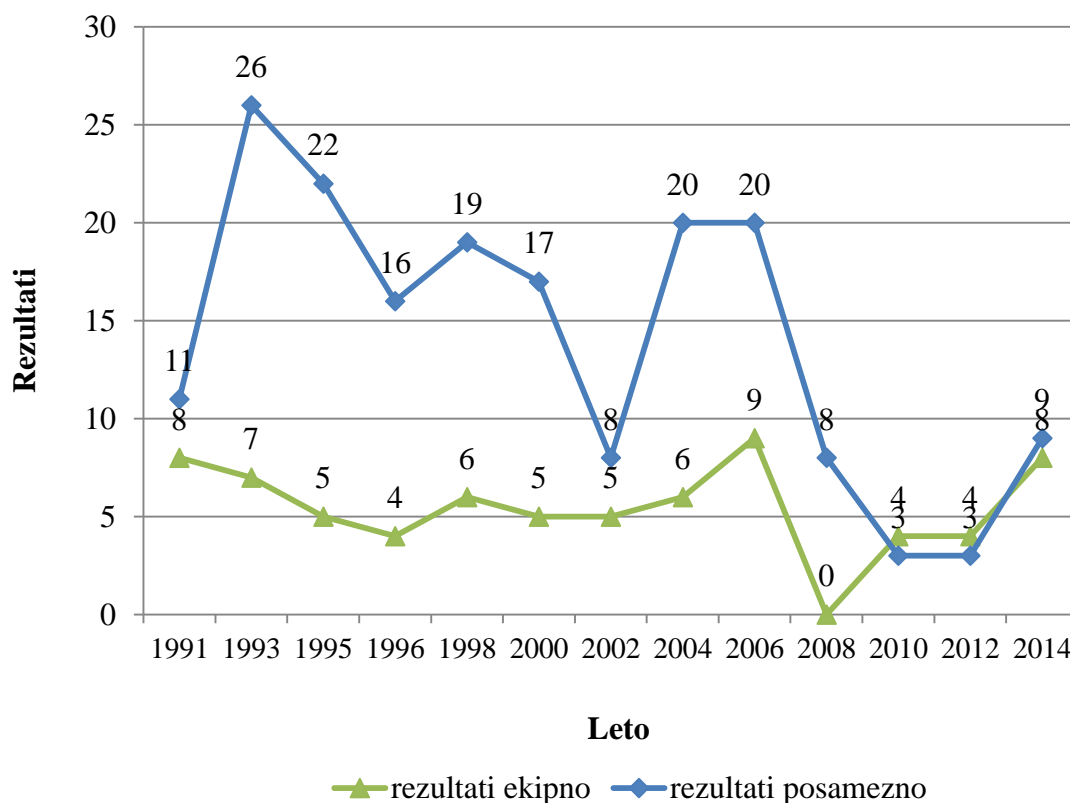
IZJAVA VIDA DEBELJAKA:

Na svetovno prvenstvo 2015 bom vedno imel dobre spomine. Na progi na Dunaju sem dosegel svojo prvo medaljo na svetovnem pokalu leta 2014 in svojo prvo posamično medaljo na svetovnem prvenstvu leta 2015. Sprva proge nisem posebej oboževal, a sem svoje mnenje spremenil po prvem svetovnem pokalu. Vzdušje na svetovnem prvenstvu je bilo presenetljivo dobro. Navadno smo pri koncu sezone reprezentanti že naveličani drug drugega in pritisk tekme napetosti med nami še poveča. Tokrat je bilo drugače, saj smo bili kot ekipa zelo homogeni, kar se je poznalo tudi pri velikem številu medalj (V. Debeljak, osebna komunikacija, marec 2016).

3.6 GRAFIČNI PRIKAZ REZULTATOV MED LETOMA 1991 IN 2015

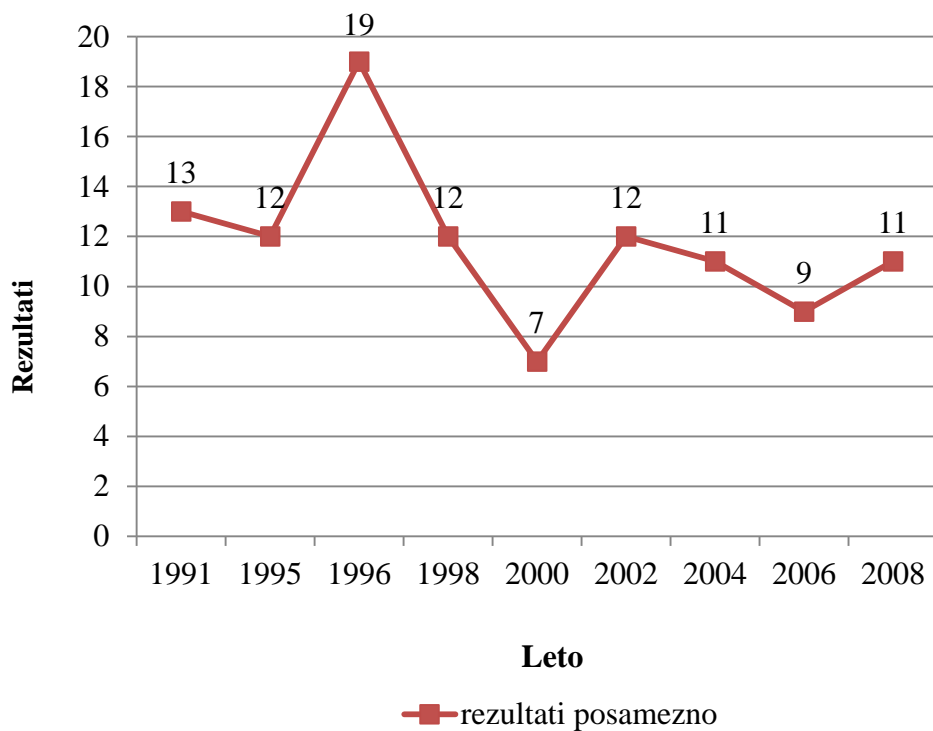
Jernej Abramič je z 11. mestom leta 1991 v Bovcu držal najboljšo uvrstitev kar 11 let, dokler ni leta 2002 Jaka Jazbec v Sessii dosegel takrat odlično 8. mesto in nakazal ponovni dvig kvalitete moških kajakašev. Žal je že naslednje leto odšel tekmovat za italijansko reprezentanco v mirnih vodah in tako so Slovenci 4 leta spet dosegali povprečne rezultate. Ponovni preboj v deseterico je leta 2008 uspel Jerneju Korenjaku, ko je bil v Ivrei 8. Prvo zgodovinsko medaljo v klasičnem spustu je leta 2010 dosegel Nejc Žnidarčič, ko je bil v Sortu tretji, isto mesto je dosegel tudi dve leti kasneje v francoskem Bourg Saint Mauriceu. Na zadnjem svetovnem prvenstvu leta 2014 v Valtellini je bil naš najboljši tekmovalc Žnidarčič na 8. mestu.

Moška kajakaška ekipa je med leti dosegala dokaj konstantne rezultate, saj se je povprečna uvrstitev gibala okrog 5. mesta. Najslabša uvrstitev je bilo 9. mesto leta 2006 v Karlovyh Varyh. Leta 2008 prvič nismo imeli ekipe, saj sta se Nejc Žnidarčič in Lovro Leban odpovedala nastopu, ker sta hranila moči za šprintersko preizkušnjo. V letih 2010 in 2012 so Slovenci končno posegli tudi po medaljah, obakrat so bili bronasti.

Graf 1: Prikaz najboljših rezultatov v klasičnem spustu na posamičnih in ekipnih tekmah za kajakaše v letih 1991–2014

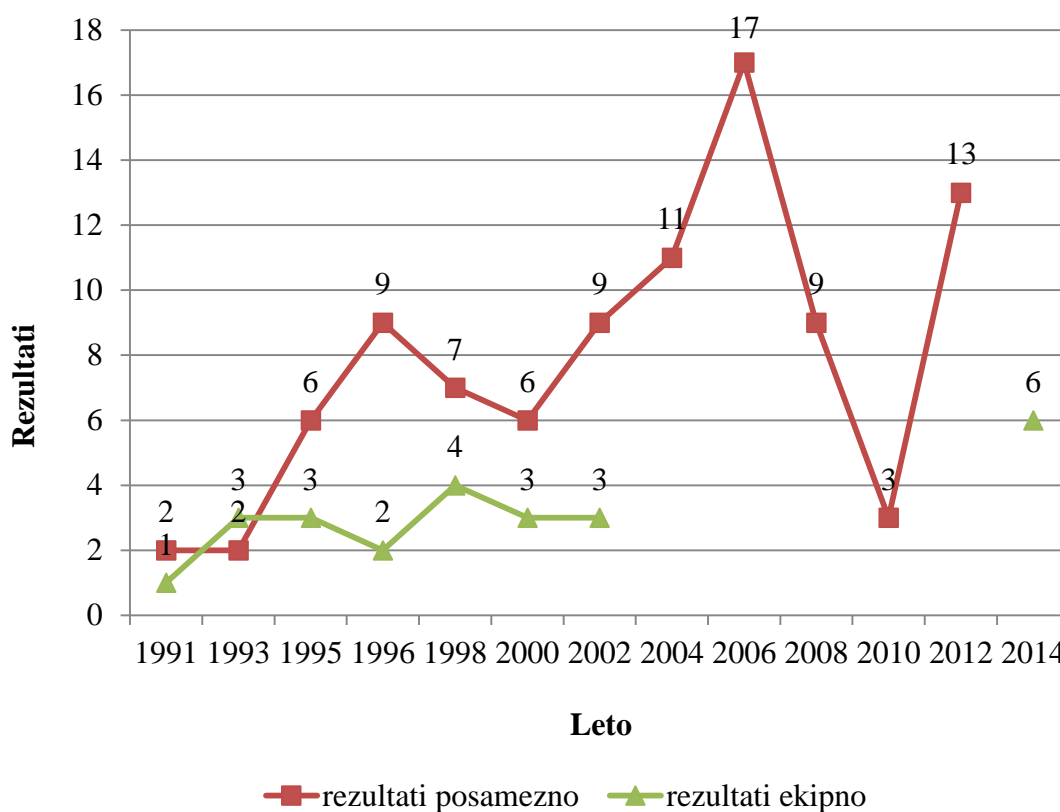
Kajakašice so bile rezultatsko zelo konstantne, saj so se rezultati povprečno gibali med 9. in 13. mestom. Izjema je bilo leto 1996, ko je Lučka Cankar v Landecku dosegla 19. mesto in leto 2000, ko je izposojena francoska tekmovalka Anne Fleur Sautour v Treignacu dosegla najboljši rezultat za slovensko reprezentanco: 7. mesto. Na istem svetovnem prvenstvu so Slovenke tudi prvič tekmoval v ekipni preizkušnji in končale kot srebrne. Po letu 2008 na svetovnih prvenstvih v klasičnem spustu nismo imeli več tekmovalk.

Graf 2: Prikaz najboljših rezultatov v klasičnem spustu na posamičnih tekmah za kajakašice v letih 1991–2008

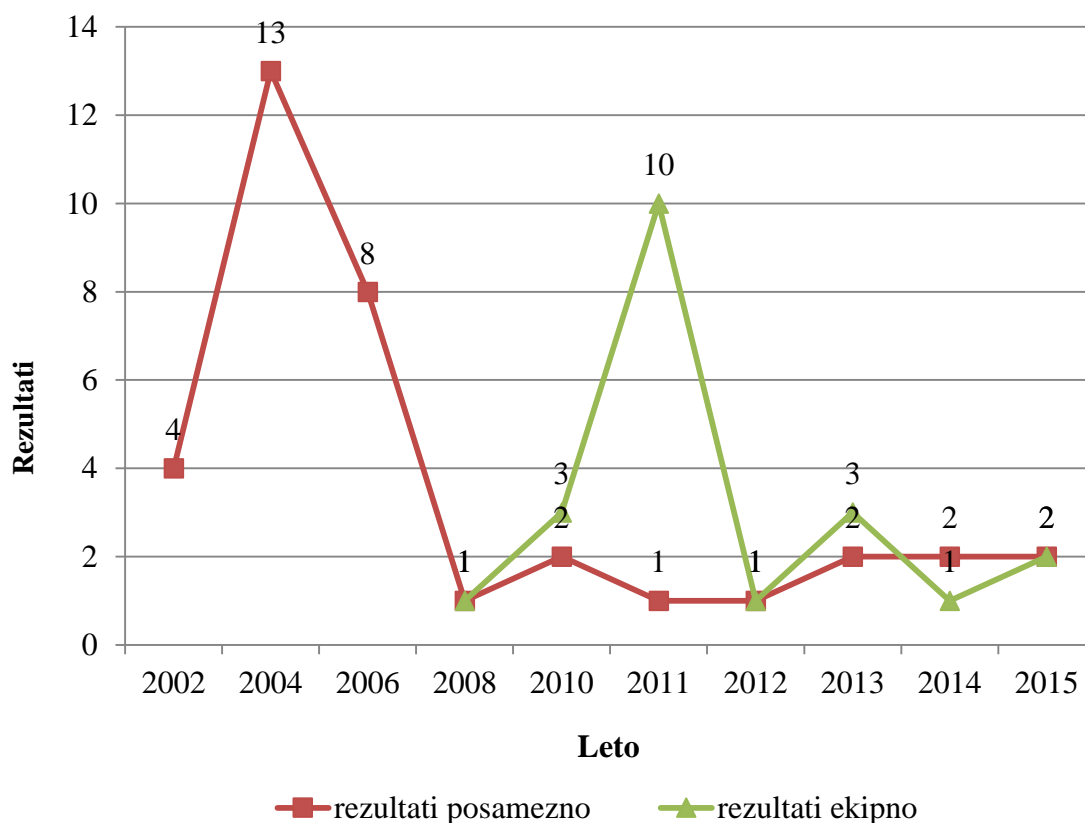
Pri kanuistih je opaziti velika rezultatska nihanja. Najboljšo uvrstitev je dosegel Andrej Jelenc leta 1993, ko je bil na svetovnem prvenstvu v Mezzani srebrn. Od takrat so se rezultati slovenskih kanuistov počasi, a konstantno slabšali in dosegli dno s 17. mestom Boruta Horvata leta 2006 v Karlovyh Varyh. Horvat je bil edini slovenski kanuist na tekmi, fizično pa je bil slabo pripravljen, saj je bilo to njegovo zadnje svetovno prvenstvo, spogledoval se je s koncem kariere. Sledilo je leto 2008, ko se je Jošt Zakrajšek spet prebil v deseterico, bil je 9. Ponoven vzpon slovenskih kanuistov na zmagovalni oder je leta 2010 uspel Joštu Zakrajšku, ko je bil v Sortu tretji. Jošt je naslednje leto zamenjal disciplino in presedlal iz kanuja na divjih vodah v kajak na mirnih vodah. Žal za njim slovenski kanuisti niso imeli več vrhunskih rezultatov v klasičnem spustu.

Ekipni rezultati moških kanuistov so bili do leta 2002 vrhunski, saj samo leta 1998 v Garmisch-Partenkirchnu niso osvojili medalje, bili so četrti. Po letu 2002 Slovenci niso več imeli ekipe kanuistov, do leta 2014, ko so ti dosegli 6. mesto.

Graf 3: Prikaz najboljših rezultatov v klasičnem spustu na posamičnih in ekipnih tekmah za kanuiste v letih 1991–2014

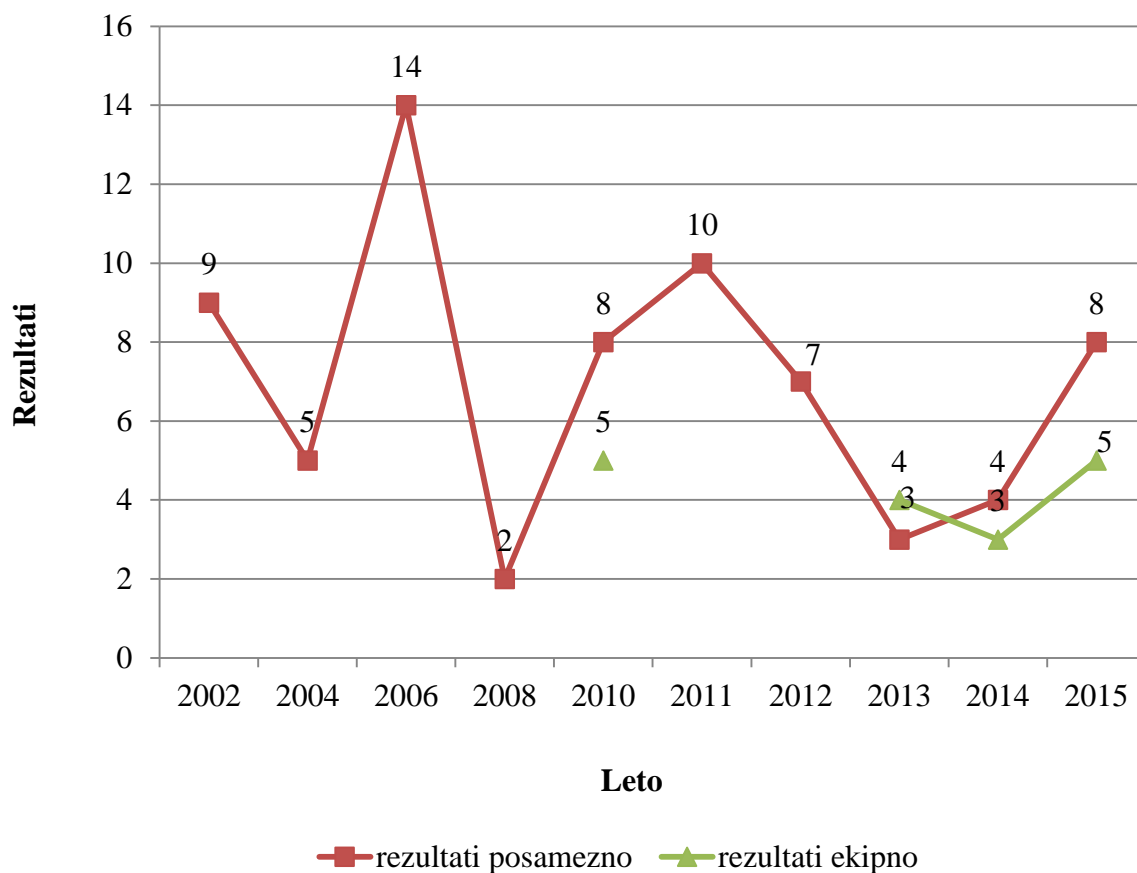
Prvo svetovno prvenstvo v šprintu leta 2002 v Sessii so Slovenci po zaslugi Jake Jazbeca končali na 4. mestu. Nato sta sledili dve prvenstvi z malo slabšimi rezultati: 8. in 13 mesto. Prelomnica za slovenski spust je bilo leto 2008, ko je Lovro Leban zmagal v Ivrei, od takrat naprej se Slovenci po zaslugi Nejca Žnidarčiča na šprinterski preizkušnji niso uvrstili slabše kot na drugo mesto. Zelo uspešni so bili tudi na ekipnih preizkušnjah, saj so vedno posegli po medalji. Izjema je bilo leto 2011, ko so v Augsburgu zaradi velike napake zasedli 10. mesto. Kar trikrat pa so se veselili naslova ekipnih svetovnih prvakov (2008, 2012, 2014).

Graf 4: Prikaz najboljših rezultatov v šprintu na posamičnih in ekipnih tekmah za kajakaše v letih 2002–2015

Rezultati kanuistov med leti veliko nihajo, a skoraj vedno ostajajo znotraj deseterice. Do leta 2008 najboljšo uvrstitev drži Borut Horvat, ki je leta 2004 v Garmisch-Partenkirchnu dosegel 5. mesto. Leta 2008 je Jošt Zakrajšek z drugim mestom v Ivrei dosegel najboljšo slovensko uvrstitev v šprintu, ki velja še danes. Sledilo je nekaj prvenstev, ko so se kanuisti uvrščali med deseterico, do leta 2013, ko je v Solkanu Blaž Cof za Slovenijo ponovno osvojil medaljo, pristal je na tretjem mestu. Na zadnjem svetovnem prvenstvu na Dunaju, je Simon Hočevar dosegel 8. mesto.

Na ekipnih preizkušnjah so Slovenci tekmovali samo štirikrat, najuspešnejši so bili leta 2014, ko so v Valtellini osvojili bronasto medaljo.

Graf 5: Prikaz najboljših rezultatov v šprintu na posamičnih in ekipnih tekmah za kanuiste v letih 2002–2015

4 ZAKLJUČEK

Disciplina spust ima v Sloveniji dolgo in uspešno tradicijo, ki se je začela že leta 1959, ko je bilo prvo svetovno prvenstvo v Treignacu, kjer je Pavel Bone v kategoriji K1 moški zasedel 2. mesto. Bone je bil s tretjim mestom uspešen tudi na naslednjem svetovnem prvenstvu leta 1961 v Heinsbergu. Za tem je sledilo nekaj let, ko je kvaliteta slovenskega spusta upadala.

Leta 1967 so ekipo kanuistov pred tekmovanjem poslali domov, saj ni bila sposobna prevoziti proge na prvenstvu v Špindlerovem Mlynu (Marušič, 2006).

Konec sedemdesetih let so naši tekmovalci z dobrimi rezultati začeli opozarjati nase. V osemdesetih letih so zopet začeli osvajati medalje in vrhunec dosegli leta 1989, ko so se naslova svetovnih prvakov veselili posadka v kanuju dvosedu Masle-Grobiša in kanuist Jelenc. Vrhunec za to generacijo je bilo leto 1991, ko je Bovec gostil svetovno prvenstvo v spustu, kjer so Slovenci osvojili kar 4 medalje, takrat še pod jugoslovansko zastavo.

Prvo medaljo za samostojno Slovenijo je v klasičnem spustu osvojil Andrej Jelenc z drugim mestom v kategoriji kanu enosed leta 1993 v Mezzani. Na naslednjo medaljo v klasičnem spustu je bilo treba čakati 17 let, ko sta Jošt Zakrajšek v kanuju in Nejc Žnidarčič v kajaku leta 2010 v Sortu osvojila bronasti medalji. Žnidarčič je bil uspešen tudi dve leti kasneje, ko je v Bourg Saint Maurice v klasičnem spustu ponovno posegel po bronu. Slovenski kanuisti so bili v klasičnem spustu zelo uspešni tudi v ekipnih tekmah, od leta 1991 do leta 2002 so osvojili kar 6 medalj. Ženski del ekipe nikoli ni dosegel vrhunškega rezultata, saj so se rezultati vedno gibali okrog 10. mesta.

Bolj kot klasičen spust pa je Slovincem ležala disciplina šprint, ki so jo na svetovnih prvenstvih prvič uvedli leta 2002 v Val Sessi. Jaki Jazbecu je uspel vrhunski rezultat, ko je prvenstvo končal na odličnem 4. mestu. Leta 2008 je mladi osemnajstletni kajakaš Lovro Leban na svojem prvem svetovnem prvenstvu presenetil vso konkurenco in zmagal v šprintu. To je bila za Slovenijo prva zlata medalja na svetovnih prvenstvih v šprintu. Jošt Zakrajšek je istega leta v kanuju postal svetovni podprvak. Od tedaj pa do leta 2015 so se slovenski spustaši z vsakega svetovnega prvenstva domov vrnili z vsaj eno medaljo v šprintu.

Od sredine sedemdesetih let so bili kanuisti po rezultatih veliko bolj uspešni kot kajakaši. To bi lahko pripisali tudi manjši konkurenci v kanuju, saj je kajak vedno veljal za kraljevsko disciplino. Trend doseganja boljših rezultatov kanuistov se je nadaljeval do leta 2008, ko so primat prevzeli kajakaši.

Do leta 1983, ko je Masle osvojil svojo prvo kolajno na svetovnem prvenstvu v kanuju, je težko govoriti o kakšnih zakonitostih. Programi so se po večini odvijali po klubih, od koder so se tudi financirali. Reprezentance so šle skupaj na ene zimske priprave na morje in na prvenstvo. Ekipe so vodili selektorji, ki navadno niso imeli stika s tekmovalci razen na velikih tekmovanjih. Konec sedemdesetih let je v KKK Ljubljana prišel češki trener František Valik. S seboj je prinesel določeno trenersko znanje in začel nekoliko bolje povezovati treninge reprezentantov. To je bilo predvsem vidno na področju kondicijske priprave oz. treninga za moč. V klubih so bolj načrtno začeli vlagati v trenersko delo. V Solkanu je kot trener delal Jože Tomažič, v Tacnu Rade Kovačevič, v Ljubljani Jošt Svetek.

V KKK Ljubljana je bil za spust zadolžen Aleš Vest, ki je v klubu uspel doseči sprejetje strategije, da je na SP 1983 v Meranu možno osvojiti kolajno v C1 spustu. V program so začeli vključevati več skupnih priprav na morju in več skupnih treningov na divji vodi, uvedli so

testiranja itd. Po letu 1985, ko je Vest zaključil z vodenjem ekipe, so za program treninga začeli skrbeti tekmovalci sami. Vodenje ekipe je prevzel Masle, ki je bil obenem še vedno tudi tekmovalec in je skupaj z Grobišo začel veslati v kanuju dvosedu. Začelo se je zavedanje, da je za doseg rezultata izredno pomemben visok nivo fizične priprave, ob tem pa imeti tudi veliko preveslanih kilometrov divje vode. Uvideli so, da je vrhunške rezultate možno doseči s profesionalnim pristopom, medsebojnim sodelovanjem, velikim obsegom treninga na visokem kvalitetnem nivoju, dobro opremo in dobro podporo treninga. Veliko pozornost so posvečali tudi pripravi na tekmo, predvsem z vidika taktike in študije najhitrejših linij. Ker so bili vsi močno motivirani za doseg rezultata, so v vse prej našteto vložili veliko energije. Pri tekmovalcih v kajaku tega ni bilo čutiti. Iz ostalih klubov so prihajali le dobri posamezniki (A. Jelenc, osebna komunikacija, januar 2016).

Lahko bi se strinjali, da so kanuisti dosegali boljše rezultate zato, ker so več trenirali in predvsem v KKK Ljubljana imeli tudi dobre pogoje za doseg vrhunskih rezultatov.

Andrej Grobiša (osebna komunikacija, februar 2015) meni, da je bil glavni razlog za "premoč" kanuistov znanje, ki je prej dozorelo. KKK Ljubljana je namreč imela kar dobre kanuiste že precej nazaj, znanje se je nadgrajevalo iz generacije v generacijo. Ogromno znanja o sami telesni in taktični pripravi je iz vzhodnega bloka prinesel tudi češki trener Valik.

Kanuisti so na kajakaše vedno gledali postrani in jih nazivali s paraziti. Grobiša je sam nabiral znanje v kajaku, vmes pa veslal tudi C1 in se od tega veliko naučil. Veliko znanja je podedoval tudi od Masleta, s katerim je veslal C2. Ogromno sta eksperimentirala, se učila in vse to nakopičeno imetje ponesla naprej.

Po karieri v C2 je Grobiša v kajaku počasi prilezel na rob deseterice v svetovnem pokalu. Leta 1993 je imel zelo dobre pogoje, da bi v kajaku lahko posegel tudi višje, a ga je žal vmes ustavila poškodba.

Z Grobišo in njegovimi rezultati so se začeli prebujati slovenski kajakaši. Potem so se te stvari organsko nadgrajevale in ni moglo iti drugače kot naprej. Nabrало se je dovolj znanja kot tudi samozavesti in poguma za napad na vrh. Tudi Jernej Abramič je v kajak vnesel nemalo izkušenj in inovativnosti. Ker je treniral tako spust kot slalom, je videl kajakaški svet z vseh perspektiv in prenesel naprej ogromno tistega, kar je izkusil in se naučil.

V tistem obdobju je bil trening slaloma osredotočen na dolžino od 3 do 4 minute, za kar je bila potrebna zelo dobra vzdržljivostna baza, veliko treninga vzdržljivostne moči in hitrosti. Visoko intenzivni trening je bil kjučnega pomena za doseganje boljših rezultatov v tej disciplini. Ne smemo pa zanemariti tehnično-taktične priprave na tekmo. Se pravi na poznavanje najhitrejših linij na divji vodi in na način veslanja na divji vodi, da dosežemo maksimalni izkoristek zaveslaja glede na trenutno fizično pripravljenost tekmovalca. Jernej Abramič (osebna komunikacija, marec 2015): »To je bila moja največja prednost. Če primerjam razlike med mano in ostalimi na testih na mirni vodi in na tekmah na divji vodi, je bila zelo dobro vidna razlika meni v prid na divji vodi, kar je pomenilo, da sem imel praktično precej boljši izkoristek zaveslajev in s tem boljše rezultate. Zato sem se na ta način tudi bolj približal najboljšim na svetu v tistem času. Še posebej je bila ta razlika vidna na domačih tekmah. Lahko pa rečem, da sem moje tehnično znanje zelo dobro izkoristil tudi na drugih progah, kjer sem bil ponavadi bližje najboljšim, za razliko od drugih naših tekmovalcev.«

Če pogledamo delo zdajšnjih in preteklih tekmovalcev v spustu, je zelo velika razlika. Dejan Testen (osebna komunikacija, februar 2015): »Nisem imel znanja, da bi si pomagal, saj ga nisem imel od kje vzeti. Kot tekmovalec sploh nisem vedel, zakaj mi trdijo roke. Tehnika osnovnega zaveslaja je bila v mojem primeru 60-odstotno izkoriščena, saj nisem vedel, za kaj gre. Veslal sem tako, kot sem videl druge, predvsem sem sledil starejšim tekmovalcem v ekipi

in jim zaupal, nisem pa izdelal svojega mnenja ali pa poslušal svojega telesa. Seveda bi danes vse dogajanje zapeljal drugače, mislim, da kar celo svojo športno pot. Predvsem pa pristop do športa, vrednot, ki so takrat veljale znotraj ekipe in pa seveda znanja, ki ga takrat nismo imeli oziroma vsaj jaz nisem prišel do njega.

Menim, da se je kajak spust v Sloveniji od takrat naprej hitreje razvijal. Predvsem pa so se preko spust šprinta prenesli rezultati tudi v klasiko, kar me zelo veseli.«

Ogromno je slovenskemu kanuju dal Simon Hočevar, ki je na lastni koži občutil razvoj kajaka in kanuja, saj je nastopil tako na svetovnem prvenstvu leta 1991 v Bovcu kot leta 2015 na Dunaju.

Razlike med kajakaši in kanuisti v 90-ih so po večini prihajale zato, ker je bil spust vedno najbolj razširjen v Ljubljani, najboljši tekmovalci pa so takrat veslali kanu. Vsak, ki je na novo prišel v klub, so mu najprej dali kanu čoln, saj je bilo kajakov takrat zelo malo. Tako je nastala tudi zelo močna konkurenca znotraj kluba, kjer je 6 kanuistov vedno treniralo in praktično živelo skupaj.

Kajakaši so bili bolj razbiti med različnimi klubi in se nikakor niso mogli prebiti med prvo petnajsterico. Šele ko je Masle končal kariero in se odločil, da bo kot trener naredil nekaj dobrih kajakašev, se je stvar obrnila tudi kajakašem v prid. Prvi je bil Jaka Jazbec, ki je leta 1998 zmagal na mladinskem svetovnem prvenstvu, sledil mu je Jernej Korenjak, ki je zmagal med mladinci dve leti kasneje. Tako so se rezultati začeli izboljševati. Žal pa se je stvar obrnila tako, da nihče ni več usmerjal tekmovalcev v kanu.

Kajakaški voz dobrih rezultatov je naprej povlekel Nejc Žnidarčič, ki se mu je čez nekaj let pridružila še ekipa mladih kajakašev iz Ljubljane in Tacna, ki so sedaj kot slovenska kajakaška reprezentanca ena najmočnejših na svetu (S. Hočevar, osebna komunikacija, april 2016).

Razlika v rezultatih med kajakaši in kanuisti se je po letu 2008 začela manjšati, kajakaši so začeli postajati vse boljši. V šprintu so zelo hitro posegli po vrhunskih rezultatih in so še danes v samem svetovnem vrhu. Nejc Žnidarčič je zadnjih 10 let najboljši šprinter na svetu, poleg vseh vrhunskih rezultatov ima kar dva naslova svetovnega prvaka ter tri iz ekipnih tekem. Tukaj so še Vid Debeljak, bronasti s svetovnega prvenstva leta 2015 na Dunaju, Tim Kolar, Maks Frančeskin, Simon Oven, Tim Novak ter Anže Urankar.

Nejc Žnidarčič o vzponu slovenskih spustašev: »Ko je leta 2008 Lovro Leban zmagal na svetovnem prvenstvu, so se v KK Soške Elektrarne odločili, da v klubu naredijo mirnovodaško sekcijo. Tekmovalci Lovro Leban, Rok Kuk, Jernej Zupančič, ki je za seboj že imel olimpijske igre, in jaz smo se odločili preizkusiti tudi v tej disciplini. S pomočjo kajakaške zveze nam je uspelo v Slovenijo pripeljati nemškega trenerja Ingolga Beutela, ki nas je s svojim načinom dela še nadgradil. Nemški sistem treninga je zelo surov in naporen, temelji na štirih treningih dnevno in veliki količini preveslanih kilometrov. Sam sem mirne vode začel trenirati kot dodatek k treningu spusta. Na začetku sem imel velike probleme sprejeti nov način dela, zato sem si treninge velikokrat prirejal. Kot izrazit šprinter sem se pač prej utrudil kot ostali tekmovalci, zato so bili moji treningi bistveno krajši. Vseeno pa sem videl, da moje telo lahko zdrži večje napore kot sem to mislil prej.

Največja razlika je bila v tehniki veslanja. Prej tehniki nisem posvečal pozornosti in je bila, če pogledam z današnjimi očmi, katastrofalna. Pač sem veslal tako, kot se mi je zdelo najbolj optimalno, kar pa ni bilo najbolj učinkovito. Prilagajanje na novo tehniko je trajalo kar nekaj časa, učinki pa so bili vidni zelo hitro.

Pred prihodom Beutela sem bil uspešen samo v šprintu, nato so se moji rezultati začeli vzpenjati tudi v klasičnem spustu, kjer sem že naslednje leto zmagal na tekmi za svetovni

pokal. Leta 2010 sem na svetovnem prvenstvu v Sortu dosegel prvo slovensko medaljo med kajakaši v klasičnem spustu.

Tudi rezultati v šprintu so se začeli izboljševati in tako sem postal celosten tekmovalec. V kategoriji K1 moški sem edini, ki je konkurenčen za zmago tako v klasiki kot v šprintu. Rezultati v šprintu so bili plod talenta in dobro načrtovanih treningov mojega trenerja Jerneja Abramiča, rezultati v klasičnem spustu pa trdo delo, ki sem ga prevzel od nemškega trenerja Beutela.«

Tako je opaziti, kako so se načini treniranja razvijali med generacijami in skozi čas. Generacije v 70-ih so trenirale same, kot so mislile, da je najboljše.

Tekmovalci v 80-ih so s češkim trenerjem in novim znanjem prišli do prvih večjih uspehov in medalj na svetovni ravni, a le v kategoriji kanu in kanu dvosed. Kajakaši so še vedno dosegali povprečne rezultate, a bili željni preboja.

V 90-ih so kanuisti nadaljevali z uspehi, še so bili v svetovnem vrhu, a žal je vedno malo zmanjkalo do posamične medalje. Kajakaši vidnega preboja še zmeraj niso naredili, so pa krivuljo rezultatov rahlo popravili.

V novem tisočletju vrhunskih rezultatov tako pri kajakaših kot pri kanuistih ni bilo z izjemo nekaj rezultatov v sprintu. Bivši tekmovalci, Andrej Grobiša in Jernej Abramič v Solkanu ter Srečko Masle v Ljubljani, so se posvetili treningu mlajših generacij. Z znanjem, pridobljenim v njihovi športni karieri, so naredili velik preskok. Začeli so z drugačnimi in modernimi pristopi dela.

Do velikega preboja je prišlo leta 2008, ko je Lovro Leban osvojil svetovno prvenstvo v šprintu in s tem se je za slovenske kajakaše začel trend osvajanja medalj na svetovnih prvenstvih. Posamezni tekmovalci Abramiča in Masleta so začeli dosegati vrhunske rezultate predvsem v šprintu.

Spustaši se za boljšo fizično pripravo v pripravljalnem obdobju usedejo tudi v čolne za mirno vodo in z mirnovodaško reprezentanco skupaj trenirajo na pripravah. Nekateri tekmovalci začnejo tekmovali v obeh disciplinah. Trener za mirne vode Beutela s svojim znanjem pomaga tudi spust reprezentanci in ti rezultati so vidni že v naslednjem letu, saj tekmovalci dosegajo veliko boljše rezultate tudi v klasičnem spustu. Trenerji v klubih poskušajo posnemati oz. prilagoditi nemški sistem treniranja našemu okolju in dobri rezultati se kažejo tudi naprej pri mladih generacijah, ki osvajajo medalje na mladinskih svetovnih prvenstvih. S prebojem v člansko konkurenco se dobri rezultati nadaljujejo in slovenska spust kajakaška ekipa je zdaj ena izmed najboljših na svetu.

5 VIRI

- Brozovič, E. (4. 7. 1993). *Andrej Jelenc drugi na SP v spustu v C-1*. Delo
- Brozovič, E. (1995). *V Bali tudi kajakaši brez medalje*. Delo
- Brozovič, E. (1995). *Šesto mesto za Suliča vendarle kar lep uspeh*. Delo
- Brozovič, E. (1995). *Urok reke Tryweryn je končno premagan!*. Delo
- Brozovič, E. (1996). *V spustu na divjih vodah našim ni najbolje uspelo*. Delo
- Brozovič, E. (1996). *Kanuistična uteha:srebro*. Delo
- Brozovič, E. (1996). *S tirolskih valov kar na mirne vode v ZDA*. Nedelo
- Dekleva, J. (17. 6. 1991). *C-1:Vse kolajne naše*. Delo
- Endicott, B. (2016). Pridobljeno 21. 3. 2016, iz <http://www.whitewaterslalom.us/whitewater-slalom-history.html>
- Havier, M (2016). Pridobljeno 21. 3. 2016, iz www.canoeresults.eu/view-results/
- John MacGregor sportsman*, (2016). Wikipedija The Free Encyclopedia. Pridobljeno 5. 3. 2016, iz https://en.wikipedia.org/wiki/John_MacGregor_%28sportsman%29
- Marušič, J. (2006). *Zgodovina kajakaštva v Sloveniji*. Neobjavljeno delo
- Marušič, J. (2006). *Kajak klub Ljubljana-ustanovljena leta 1931*. *Kajak&Kanu*, (3), 22–27
- Marušič, J. (2006). *Šest desetletij veslanja na Soči*. *Kajak&Kanu*, (3), 27–31
- Marušič, J (2006). *Brodarsko društvo Steklarna Hrastnik*, *Kajak&Kanu*, (3), 33